

Tjugoen frågor om dopet

Medan jag låg förlamad hösten 2006 lät Herren mig gå igenom en rensningsprocess, där jag fick nåden att bli av med en hel del tankebyggnader. Vi går ju alla omkring med ett bagage av förutfattade meningar, fördomar, och föreställningar, som är så självklara för oss, att vi aldrig ens har kommit på tanken att ifrågasätta dem!

En av de saker som Herren talade till mig om var dopet. I och för sig hade jag väl inte heller tidigare haft några större teologiska svårigheter med vare sig vuxendop eller med den situation där en som blivit döpt som spädbarn sedan kommer till tro och vill låta döpa sig, men jag hade heller aldrig rätt ut frågan riktigt från grunden och ur alla aspekter. Inte heller hade jag kommit mig för att göra något åt saken för egen del, fast jag redan för länge sedan hade fått lov att konstatera, att den baptistiska dopsynen tycktes ha betydligt starkare bibliskt stöd än den lutherska!

Nu ställdes saken på sin spets. När Herren talar, då börjar man inte diskutera teologi med Honom, då lyder man! När det småningom blev allom bekant att jag var på väg att låta döpa mig, fick jag naturligtvis en uppsjö av frågor kring dopet, en stor del av dem sådana som jag också hade fått tidigare under årens lopp. När jag nu skulle försöka besvara dem alla på ett systematiskt och sammanhängande sätt fick jag lov att äntligen tackla dopfrågan på allvar.

Eftersom det här är frågor som många tycks gå och grunna på, har jag sammanställt alla de frågor, som jag har fått, i det här dokument med titeln ”21 frågor om dopet”. Det blev ett långt skriveri, men där finns nu allt, som jag har kommit fram till när jag har försökt svara på frågorna!

Dessutom har jag samlat de kommentarer jag fick på den här utläggningen i ett annat dokument, ”Kommentarer till dopfrågorna”.

Jag har skrivit utifrån uppfattningen att Bibelns ordning är att man först kommer till tro och sedan låter döpa sig. Om någon med annan grundsyn skulle svara på dessa samma frågor, då skulle svaren vara annorlunda, och förmodligen lika mångordigt underbyggda som mina svar är! :)

Det här är en fråga som ärliga och uppriktiga kristna ser olika på, och även om vi kommer fram till olika slutsatser ska vi därför inte betvivla varandras ärliga uppsåt!

Ett påpekande: När jag skrev mina svar på de här tjugoen frågorna, och likaså när jag sedan skrev svaren på kommentarerna jag fått, då gjorde jag det inte för att sammanställa ett material som folk skulle kunna använda som tillhygge i dopdebatter! Jag gjorde det för att den som vill ha reda på vad bibeln säger om saken, och sedan i lugn och ro ta ställning till den för egen del, skulle ha något att utgå från.

Frågorna jag försöker besvara är följande:

1. Varför alls diskutera dopet? Är inte det viktiga att människor kommer till tro och blir frälsta?
2. Hur kan vi komma fram till så olika åsikter om dopet, när vi läser samma Bibel?
3. Är omdop farligt?
4. Blir man automatiskt en pånyttfödd kristen i barndopet?
5. Blir man automatiskt av med arvsynnen i dopet?
6. Varifrån kommer hela tanken på barndop och folkkyrka?
7. Vad är det som händer i dopet?
8. Får man automatiskt den helige Ande när man blir barndöpt?
9. Kan man säga att barndopet är det nya förbundets omskärelse?
10. Krävs dopet för frälsningen?
11. Blir man automatiskt medlem i Kristi församling när man blir barndöpt?
12. Finns det något bra med barndopet?
13. Det talas i Bibeln om att hela familjer blev döpta. Är inte det ett bevis för att småbarn blev döpta i den urkristna församlingen?

14. Finns det sidor av dopet som inte kan tillgodoses med barndop?
15. Bibeln talar om "ett dop". Utesluter inte det omdop?
16. Är det någon skillnad mellan kyrkans dopsätt och att bli döpt genom nedsänkning?
17. Du är ju själv både barn- och vuxendöpt. Betyder det att du förkastar ditt barndop?
18. Anser du nu att alla andra barndöpta också borde gå och bli vuxendöpta?
19. Vad står det om "dopets förbund" i Bibeln?
20. Måste kristna människor stå splittrade över dopfrågan?
21. Vilka är de praktiska konsekvenserna av ditt sätt att se på dopet?

Jag har efter bästa förmåga försökt skriva bibliska svar på alla dessa frågor.

Naturligtvis är den här genomgången ett styckverk, som med all säkerhet har sina fel och brister, precis som all vår kunskap och alla våra försök att sätta ord på Guds handlande aldrig kan bli annat än halvfärdiga. 1 Kor 13:9

Jag har valt att skriva i en "så här är det"-stil.

Det får du som läser detta ta för vad det är. Jag försöker inte ge mig ut för att vara allvetande, det faller sig bara naturligare för mig att skriva som jag gör, än att lägga in en massa "eventuellt, möjligen, kanske" när jag skriver i enlighet med min övertygelse.

Detta är vad jag – och många, många fler än jag – har sett och kommit fram till ifråga om det kristna dopet i vatten, när jag har bett och läst Skriften, det är inte den slutgiltiga och hela sanningen om dopet!

Sedan får du följa Bibelns uppmaning om att pröva allt och behålla det goda. 1 Tess 5:20-22

En sak vill jag ändå be dig om, du som läser detta, nämligen att du prövar det jag

säger direkt mot Guds Ord, inte mot den ena eller andra samfundsläran! Apg 17:11

Om du då hittar saker, som är direkt bibelstridiga i det som jag har skrivit – jag avser då inte de ställen, där jag har valt en annan möjlig tolkning av olika texter än den som du anser vara den riktiga, utan sådant som faktiskt går direkt mot Bibelns ord – då hoppas jag att du kontaktar mig och berättar om det! Adressen är ingmar@ironn.org

1. Varför alls diskutera dopet? Är inte det viktiga att människor kommer till tro och blir frälsta?

Det här är en bra fråga att börja den här genomgången från. Svaret på den går som en röd tråd genom svaren på alla frågor, men det är bra att var tydlig från början! Det är nämligen så, att frågan om dopet inte gäller enbart dopet. Det är inte bara för att reda ut dopet som isolerad kristen lära, som det här har blivit skrivet, även om redan den frågan minsann är viktig nog!

Det gäller också, och framför allt, frågan om hur en människa blir frälst!

För oss, som redan tror på Jesus, är varken diskussionen om dopet, eller de svar vi kommer fram till, något som vår salighet hänger på. Till himlen kommer vi ändå, hur och när vi än är döpta. Vi får dock inte glömma, att alla i vårt land inte har det så bra ställt!

Vi befinner oss i en situation där hundratusentals finländare på fullt allvar tror, att eftersom de är döpta och konfirmerade, och är medlemmar i den lutherska kyrkan, så är de därmed också kristna och har allt klart med Gud! Denna vantro har de hamnat i på grund av den kyrkliga undervisning, som i långa tider har getts just i fråga om dopet!

Jag har suttit med i midsommargudstjänster, där konfirmanderna har fått höra från predikstolen saker i stil med att ”nu är ni Guds barn, nu är ni medlemmar i Guds församling, nu har ni fått syndernas förlåtelse, nu står allt väl till – eftersom ni är döpta och konfirmerade medlemmar i kyrkan”! När människor på det sättet har blivit immunvaccinerade mot evangeliets kallelse till omvändelse och tro, då är det inte att undra på att det blir hård jordmån att så ut Ordet i!

Kyrkans väckelserörelser har, alltifrån det de grundades, levt och försökt arbeta i en situation, där man dels har velat verka för att människor ska komma till personlig tro på Jesus och bli frälsta, dels har försökt hålla fast vid en teologi som säger att alla, som har blivit döpta när de var små, redan är pånyttfödda och rättfärdiggjorda kristna. Eftersom den här läran i praktiken hindrar människor från att komma till verklig tro på Jesus och så bli frälsta, blir evangelisationen under sådana här förhållanden som att köra med handbromsen på.

Inte kan det bli annat än förvirring av att först säga att den som är döpt som barn är kristen, och sedan säga att för att bli frälst behöver man komma till personlig tro.

Då blir det ju så att man gör skillnad på troende kristna och "icketroende kristna" !?

Till och med den gamla lutherska katekesen definierar helt riktigt en kristen som en som är döpt och lever i trons gemenskap med Kristus! Några kristna som inte tror på Jesus finns inte, annat än i vissa teologiska sofisterier.

Tar man steget ut och säger att varken dop eller nattvard är till någon som helst nytta för den som inte tror på Jesus, då möter man antingen den rena lutherska lärans väktare, som ilsket förklarar att den som är barndöpt också automatiskt är ett frälst och rättfärdiggjort Guds barn, eller så konfronteras man med frågan vad barndopet då egentligen är bra för?

I det läget har man på väckelsehåll i allmänhet tagit ett steg bakåt igen för att inte stöta sig med etablissemanget – eller för att man inte har kunnat förmå sig att se att det är i själva läran det är något fel.

Någon gång måste vi dock våga ställa frågan vad som är viktigare, att hålla sig till gamla traditioner, eller att försöka röja undan hindren för att föra människor till frälsning? Vad är viktigare för oss, att fortsätta att stötta upp en teologi som inte bygger på Skriften, eller att predika ett oförfalskat evangelium? Vem fruktar vi mer, Gud eller människor?

Jag har under mina sexton år som predikant i en inomkyrklig väckelserörelse lärt känna många härliga kristna människor som arbetar inom den lutherska kyrkan. Där finns många underbara gudsbarn, som brinner för själars frälsning, som ber och arbetar för att människor ska komma till tro. Samtidigt har jag allt tydligare sett hur

själva den kyrka, som de tillhör, med både lära och attityder motarbetar och bromsar dem!

Det säger sig självt att i en situation, där svaren på frågan hur en människa blir frälst går så isär inom ett och samma kyrkosamfund, där måste resultatet bli en förödande förvirring.

Den förvirringen drabbar och skadar förstås också dem, som redan har en frälsande tro på Jesus och vill leda andra till samme Herre som de själva har fått lära känna, men ännu värre drabbar och skadar den alla dem, som aningslöst tror på det, som de kyrkliga auktoriteterna säger, och därför aldrig kommer till någon insikt om sin verkliga situation!

Det är alltså här inte bara fråga om att klargöra vilket dopsätt och vilken dopsyn som är den mest bibliska! Det är också fråga om att klargöra, att när man håller fast vid en obiblisk dopundervisning som, ibland uttalat, ibland underförstått, utlovar automatisk frälsning åt var och en som har blivit döpt vid tre månaders ålder och konfirmerad vid fjorton års ålder – eller femton , då både delar man ut andliga sömntabletter åt sina ofrälsta medmänniskor och lägger krokben för dem som vill gå till dem med evangelium!

Om vi inte är villiga att gå i närkamp med dopfrågan, då kommer alla de, som i och för sig nog vill evangelisera, och har insett att det bara är genom tro man kan bli frälst, men som ändå har barndopläran i bakhuvudet, att fortsättningsvis ha den ovannämnda handbromsen på!

Då kommer också alla de, som nu sover sin syndasömn med huvudet på sin barndopkudde, att ha avsevärt svårare att vakna än de skulle ha, om den kristna församlingens entydiga budskap skulle vara detsamma som Skriftens. *”Tro på Herren Jesus så blir du frälst, annars blir du fördömd!”*

2. Hur kan vi komma fram till så olika åsikter i dopfrågan, när vi läser samma Bibel?

Dopet har debatterats i alla tider. Man har diskuterat i vilken ålder, vid vilken grad av tro eller undervisning, och med vilken mängd vatten ska dopet ske? I följd av all denna diskussion har också, precis som frågan antyder, ett antal olika sätt att se på

dopet utkristalliserats genom århundradena.

Bland sätten att se på dopet har vi först, och naturligtvis viktigast, den nytestamentliga dopsynen, som ger en mycket mångfacetterad bild av vad dopet är och innebär, vilket den som orkar läsa genom den här utläggningen minsann kommer att märka.

Den bilden är de facto så rik och mångskiftande, att jag inte är så säker på att överhuvudtaget någon av de officiella nutida dopteologierna till hundra procent sammanfaller med den!

När vi människor ska till att göra en teologi, då vill vi i allmänhet ha allt så klart och enkelt och fyrkantigt som möjligt. Vi gör bildligt talat en liten låda av våra läror, sedan visar vi upp vår låda och säger ”titta, här har vi Gud”! Vi krymper det som Bibeln talar om tills det ryms in i våra små hjärnor. Precis som om Gud kunde rymmas in i våra huvuden!

I den förenklingsprocessen går då naturligtvis mycket förlorat, vi får en mängd ”bortglömda skatter och gömda rikedomar”, som fortfarande finns i Skriften, och väntar på att vi ska gå på upptäcktsfärd för att hitta dem!

Detta är en av orsakerna till att läror har blivit olika – man har helt enkelt tagit fasta på en del aspekter på dopet på det ena hållet och andra aspekter på det andra hållet. En annan orsak är att det inte alltid har varit enbart bibelordet som har format läran. Andra faktorer och hänsynstaganden har också spelat in, se också svaret på fråga 6.

Vi har i huvudsak fyra olika dopteologier i nutid, som, trots att de sinsemellan är mer eller mindre olika, ändå alla säger sig vara grundade på Bibeln. De är den lutherska, den romersk-katolska, den baptistiska, och den metodistiska. Den som vill ha en kort och klar översikt över dem kan med fördel titta i Svensk Studiebibels uppslagsdel. Där finns alla utom den katolska beskrivna.

I svaren på de tjugoen frågor, som jag behandlar här, är det närmast den lutherska och den baptistiska synen, som ställs mot varandra, detta därför att frågorna jag fått gäller just dessa båda.

Den som läser genom frågorna och svaren kommer därför samtidigt att få en bild av dessa båda sätt att se på dopet.

Eftersom jag har varit verksam i lutherska sammanhang, har jag under årens lopp fått en viss uppfattning om hur den lutherska läran om dopet ser ut.

Den baptistiska läran som samfundsteologi har jag inte studerat närmare, förutom att jag har tittat på vad Wayne Grudem's "Systematic Theology" har att säga om saken, samt tittat i ett par frikyrkliga småskrifter om dopet.

Jag har, medan jag har sökt svar på alla de olika frågor jag har fått om dopet, varit mer intresserad av att försöka hitta fram till så mycket som möjligt av Nya Testamentets undervisning om dopet, än jag har varit av att lära mig mer än jag redan visste om de olika nutida dopteologierna, och sedan svara utifrån dem!

Orsaken till all den dopdebatt vi har bedrivit i kristenheten är, som sagt, att det inte är så alldeles enkelt att få fram en entydig dopteologi på basen av de bibeltexter som behandlar dopet. Detta beror dels på att dessa ger så många olika bilder av saken, dels på att det inte ens är så enkelt att komma överens om vilka texter som uttryckligen behandlar dopet i vatten!

En stor del av våra svårigheter vad det gäller den frågan kommer från det sorgliga faktum att vår teologi i allmänhet består av en ganska stor procent människotankar, som vi sedan använder för att binda ihop bibeltexter på det sätt vi själva vill.

Så snart människotankar kommer med är också den onde med på ett hörn, och det är därför de är så farliga i andliga ting! Via dem lurar han oss bort från Guds raka vägar! Se Matt 16:21-23!

När sedan våra olika tankebyggnader kommer i kollision med varandra anklagar vi varandra lätt för att undervisa i strid med Guds Ord, när den ene i själva verket bara har kommit i konflikt med det mänskliga tankematerial, som den andre har använt för att lappa ihop bibelorden på önskat sätt.

Vi får komma ihåg att Gud aldrig talar mot sitt Ord! Däremot kan Han nog minsann tala mot våra tolkningar av Hans Ord, och om vi då gör misstaget att blanda ihop tolkningen med Ordet kan vi hamna i den situationen att vi avfärdar något, som Gud

säger till eller genom någon medbroder, med motiveringen att ”detta kan inte stämma, för Gud säger inte mot sitt Ord”. Detta fast det som Gud sade till vår broder i själva verket inte alls stred mot Hans Ord, utan bara mot vår egen omhuldade tolkning av Ordet!

Några exempel på hur texter kan tolkas ensidigt utifrån en färdig teologisk uppfattning:

De här exemplen tar jag fram för att visa hur lätt det är att styras av sin teologiska uppfattning när man läser Bibeln. Har man redan på förhand tagit till sig en uppfattning i dopfrågan, och sedan läser Bibeln med den uppfattningen i bakhuvudet, då kommer den att fungera som tolkningsnyckel för vad texterna ska betyda.

Man läser då omedvetet in sin teologi i varje text, och är ganska blind för hur ensidiga och långsökta många av tolkningarna då blir. En teologi har nämligen karaktären av en färdig tankebyggnad. När man har lagt tak på sin teologi och förklarat den färdig, och sedan stöter på bibelord som inte ryms in under det taket, då tolkar man antingen om dem, så att man får dem inpressade i alla fall, eller så väljer man helt enkelt att inte se dem!

Det enda man i allmänhet inte vill göra, det är att helt enkelt riva sin tankebyggnad och bygga om den, så att också det nya, som man har upptäckt i Skriften passar in!

På det här sättet hamnar man i en ond cirkel. Ju hårdare man håller fast vid sin teologi, desto mer utmejslad och främmande för det, som Bibeln i verkligheten säger, kommer den att bli.

Detta medför ofta att det är med en vag känsla av obehag man läser Bibeln, framför allt som vanlig församlingsmedlem. När den officiella läran och förkunnelsen säger en sak och Bibeln något helt annat, då blir det som att se en bild med vänster öga och en helt annan bild med höger. I den situationen stänger man instinktivt ett öga för att slippa förvirringen. Då gäller det att inte stänga ”bibelögat”!

Ska jag ge något råd i fråga om det problemet, så är det att be Gud om hjälp att lägga alla samfundsläror åt sidan när man läser Bibeln, och be om den helige Andes hjälp att se vad som faktiskt står i texten! Det här kan innebära en till en början ganska smärtsam omorientering i fråga om både det ena och det andra, men det är det värt!

Jesus har ju lovat att sanningen ska göra oss fria!

Det är som någon har sagt, det finns två saker som är svårare än något annat. Den ena är att tänka en helt självständig tanke, den andra är att läsa rätt innantill i Bibeln!

Som första exempel kan vi se på Titus 3:4-6.

Här säger luthersk dopteologi att detta är en text som handlar om dopet i vatten, medan andra kristna lika självklart anser att den här texten handlar om den helige Andes utgjutande, och inget alls har att säga om vattendopet.

Själv hör jag till de senare. Det talas ju om ett bad som Herren själv utgjuter över oss i den texten. Då så är fallet blir det inte helt problemfritt att koppla texten till vattendopet.

Dels döpte Jesus aldrig någon i vatten. Han döper i helig ande.

Dels talas det aldrig i Nya Testamentet om att "utgjuta" vattendopet över någon.

När det är fråga om vattendop används genomgående det grekiska ordet "baptizo" i grundtexten, och det betyder "nedsänka", inte "utgjuta" (= "hälla ut").

När det däremot är fråga om den helige Ande finns inte någon sådan entydighet. I Bibelns berättelser talas det om att Anden "faller" på människor, människor blir "döpta i Anden", Anden "utgjuts" över människor, människor "får" den helige Ande, människor "dricker" Anden, människor blir "uppfyllda" av Anden...

Dessutom är det att göra våld på texten att skilja "bad till ny födelse" från "förnyelse i helig Ande", och sedan påstå att "bad till ny födelse" syftar på dopet i vatten. Det står ju "och" där mellan! "Och" är ett bindeord, och att det finns här visar att de båda leden hör samman. Alltså handlar allt som sägs i texten om den helige Andes verk!

King James, som är en av de mest ordagranna översättningar som finns, talar i Tit 3 om "the washing of regeneration and renewing of the Holy Ghost, which He shed on us abundantly through Jesus Christ our Saviour". Svenska Folkbibeln översätter så här: "ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande, som han rikligt utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare".

När man lämnar bort alla förutfattade meningar om vad den här texten talar om, och läser den utan färgade glasögon, inte är det då längre så självklart en vattendoptext!

Texten om när Jesus välsignar barnen, Mark 10:13-16, läses vid alla lutherska dopförrättningar, och anförs som ett bevis på att Jesus har gett befallning om att småbarn ska döpas, men den handlar ju inte alls om dop, egentligen! Jesus tar upp barnen i famnen och välsignar dem, men något vatten är inte inblandat, och något dop omtalas inte.

Samma text läser pingstvännerna vid barnvälsignelsen, och där passar den faktiskt betydligt bättre. Jesus säger att vi ska låta barnen komma till honom, så det är helt klart att vi ska bära fram våra små till honom, men att av den här texten dra den slutsatsen att vi ska bära fram dem för att döpa dem, det är nog mer än lovligt långsökt!

På en del ställen kan man tolka sig till att dopet handlar om ett Guds handlande där människan är passiv, t ex i Rom 6, där det står att vi blir begravna och uppväckta med Herren i dopet, på andra är det tydligt och klart fråga om ett av Herren påbjudet människans handlande som sträcker sig ut mot Guds nåd, t ex uppmaningen i Apostlagärningarna 2:38 till att omvända sig och låta döpa sig.

Här har de uppmanande texterna på lutherskt håll förklarats gälla enbart i missionssituationer.

Den, som kommer till personlig tro utan att ha blivit döpt som liten, uppmanas alltså av både lutherska missionärer och pingstmissionärer att också låta döpa sig

Den, som har blivit döpt som liten, kan däremot enligt det lutherska synsättet strunta i den bibliska uppmaningen att låta döpa sig, när och om han kommer till tro.

Tanken är att man lika gärna kan bli döpt först och sedan förhoppningsvis omvända sig senare i livet, som att omvända sig först och sedan bli döpt. Man kastar alltså om ordningsföljden på omvändelse och dop. Ingenstans i Bibeln sägs att man kan göra på det sättet, men den förklaringen är den enda som stöder barndopsteologin, när den möter de uppmanande texterna.

Missionsbefallningen i Matt 28:18-20 brukar anföras som ett bevis på att man nog

kan kasta om den här ordningsföljden utan att gå utanför pärmarna på Bibeln, man säger då att där står ju att man först ska döpa och sedan lära!

Det gör det inte alls, inte om man läser utan förutfattade meningar.

Där står först att man ska göra människor till lärjungar, sedan att man ska döpa dem, och först därefter är det dags att ta itu med att lära dem att hålla allt som Jesus har befallt.

Bibelns recept på att göra människor till lärjungar är att predika evangelium. De som då tar emot budskapet och kommer till tro blir lärjungar – människor som är beredda att börja lära sig av sin Mästare. De ska döpas, och sedan undervisas och vägledas till att mogna som kristna människor.

Jag finner den tolkningen av missionsbefallningen vara i betydligt bättre samklang med apostlarnas sätt att åtlyda den, än vad tolkningen som kastar om ordningsföljden på tro och dop kan sägas vara!

Vi ska också lägga märke till att det faktiskt finns fyra versioner av missionsbefallningen!

Markus 16 ger ordningsföljden evangeliets predikan – tro – dop.

Luk 24 talar enbart om förkunnelse, där nämns inte dopet överhuvudtaget, liksom inte heller i missionsbefallningen i Apg 1:8

Det som i praktiken görs i den lutherska kyrkan idag, det är att först döper man, sedan undervisar man, och ibland kommer faktiskt också någon till tro i slutändan. Alla de tre huvuddelar av den kristna församlingens uppgift, som Matt 28 talar om, har alltså i följd av barndopläran hamnat på fel ställe! Det är som om man först byggde väggar, sedan lade på taket, och sist av allt uttalade en from förhoppning att också grunden ska komma på plats.

Med risk för att upprepa mig vill jag än en gång framhålla, att när vi söker väg i fråga om dopet, då är det inte bara dopet det gäller! Hur vi uppfattar och praktiserar dopet har återverkan på både hela vårt kristna liv och hela församlingslivet, och det är av avgörande betydelse för hur vi ska kunna uppfylla missionsbefallningen!

Sammanfattningsvis kan vi alltså säga att det är fyra faktorer som spelar in, när våra tolkningar av Bibelns doptexter blir så olika.

Först detta att Bibelns undervisning om dopet är så rik och mångskiftande, att vi frestas till förenklingar när vi gör teologi av dem..

Sedan att också andra faktorer än enbart Bibeln har varit med och format doplärorna.

För det tredje att vi låter våra läror tolka Bibeln i stället för att låta Bibeln pröva våra läror.

För det fjärde att detta ur den ondes synvinkel har varit en strategisk punkt att angripa församlingen på, och han lyckats bara alltför väl.

3. Är ”omdop” farligt?

Nej, ”omdop” är inte farligt, förutsatt att man inte börjar tro på sitt dop i stället för att tro på Jesus. Jag ska återkomma mer utförligt till den här frågan längre fram i texten, i svaren på fråga 14 och 15.

Själva uttrycket ”omdop” är för övrigt aningen missvisande. Den som i vuxen ålder låter döpa sig, han låter ju döpa sig för första gången!

När han var liten blev han bara döpt, det var föräldrarna och prästen som ville att det skulle hända. Själva hade han ingen talan, han visste ju inte ens vad som hände! Han lät alltså inte döpa sig då!

Faran för att börja tro på själva dophandlingen finns för övrigt i minst lika hög grad för de spädbarnsdöpta. Bland dem, som försvarar spädbarnsdopet, kan man ibland se tydliga tendenser att tro på dopet så till den grad, att tron på och relationen till Jesus blir en andrahandsfråga. Om man börjar hänvisa till dopet som sin frälsningsgrund i stället för till Golgata och korset, då är man redan ute på ganska svag is! Någon annan grund kan ingen lägga än den som Jesus lade på Golgata!

När man på detta sätt i sitt tänkande gör dopet till sin frälsningsgrund, är det naturligt att man blir upprörd när någon för fram en annan dopsyn. Detta är ju för den som tror på sitt barndop rent känslomässigt detsamma, som om någon skulle börja ifrågasätta korset som frälsningsgrund inför den som tror på Jesu

Golgotagärning för sin frälsning!

Om man tror på dopet för sin frälsning kan man rentav komma att uppfatta ett ”omdop” som att den, som har låtit döpa sig som troende, har förkastat sin frälsning! Då är det inte att undra på att man reagerar häftigt på saken!

Jag har därför inga svårigheter att förstå dem som blir arga, upprörda eller förvirrade så snart det framkommer något som visar att det finns många bibliska aspekter på dopet som helt enkelt inte kan uppfyllas genom att döpa småbarn.

Jag skulle bara önska att den som blir arg skulle kunna förstå *varför* han blir arg, att det beror på att han har sin trygghet på fel ställe, och så kunna flytta över sin tro till Jesus och hans frälsningsverk, och inget annat! Om den här genomgången skulle kunna hjälpa någon på väg i det avseendet, då vore det värt hela arbetet med den!

Sedan har vi då också alla de, som tror på sitt dop mera slentrianmässigt, alltså de som går och inbillar sig att de har allt klart med Gud därför att de är döpta och konfirmerade, och betalar kyrkskatt. Den inställningen är ingenting annat än en sovkudde att luta sig mot medan man är på väg till helvetet, och allt som kan göras för att ta ifrån dem deras falska trygghet och ge dem den rätta istället, det måste också göras!

För dem kan det vara till ren nytta, om någon i omgivningen blir ”omdöpt”, och ett samtal om saken på grund av detta kommer igång!

4. Blir man automatiskt Guds barn i betydelsen pånyttfödd kristen genom barndopet?

Det är inte vad Bibeln lär.

I Joh 3:5 säger Jesus att den som inte blir född av vatten och ande inte kan se Guds Rike.

Den texten brukar tas som stöd för läran om pånyttfödelse i dopet.

Som det framgår av mina svar på frågorna 7 och 10 står vattnet i dopsammanhanget för döden med Kristus, medan Anden står för livet i Kristus.

Går vi vidare till Joh 3:16 ser vi att livet kommer oss till del genom tron på Jesus, inte genom en eller annan ceremoni. Utan tro på den korsfäste och uppståndne har vi ingen del i den frälsning han kom med.

Eftersom det enligt Joh 1:12-13 är de, som frivilligt och medvetet har tagit emot Jesus som Herre och Frälsare, som får rätt att vara Guds barn och blir födda av Gud, då utesluts därmed också tanken att spädbarn, som utan egen tro, godkännande eller medvetande blir döpta, därmed automatiskt skulle bli pånyttfödda Guds barn.

”Tro på Herren Jesus, så blir du frälst” är ett ord som har universell giltighet! ”Av hjärtats tro blir man rättfärdig, och av munnens bekännelse blir man frälst” är ett annat.

Naturligtvis är de lutherska teologerna medvetna om de här bibelorden. Man har på det hållet försökt kringgå dem genom att uppfinna en lära om att spädbarn nog har tro!

Något bibliskt stöd för den läran finns inte, utan den har mer formats som resultat av ett cirkelbevis, som i korthet fungerar så här. ”Vi döper småbarn, eftersom kyrkans lära säger att vi ska göra det, och kyrkans lära måste naturligtvis vara riktig. Eftersom Bibeln säger att den som ska döpas behöver ha tro, och vi döper småbarn, måste småbarnen naturligtvis ha tro, eftersom kyrkans lära ju självklart är riktig”.

Som ett exempel på vilket ovärdigt narrspel detta leder fram till, kan jag ge ett citat från luthersk dogmatik, som beskriver den lära som till och med kommer till uttryck i en del lutherska dopritual, visserligen inte det vanliga som används här i Finland, men detta förekommer inom det lutherska samfundet! Man undrar, hur människor kan drista sig att komma inför Gud med sådant här. Citatet är taget från Franz Piepers ”Kristen dogmatik”, avsnittet om dopet.

”Genom abrenuntiationen (avsägelsen av djävulen) och trosbekännelsen kommer dopets verkan till uttryck, nämligen att barnet genom dopet tas ut ur djävulens rike och försätts i Kristi rike. Eftersom detta blott kan ske genom att barnet självt i dopet äger tron, ställs frågan om tron till barnet och besvaras av faddrarna å barnets vägnar. Härvid förutsätts naturligtvis som fastslaget att barnet i dopet har en egen tro, och att det inte döpes på faddrarnas eller den kristna kyrkans tro eller på sin egen framtida tro. Varje lära, enligt vilken dopets välsignelser skulle förmedlas till barnet, utan att

tron vore förhanden som gripmedel från barnets sida, står utanför kristendomen. Dopets välsignelse består ju i syndernas förlåtelse, och syndernas förlåtelse kan inte tillägnas genom något annat medel än tron”. (Mina understreckningar)

Här kommer då sanningen (oavsiktligt) från den lutherska teologins egen mun. Om man följer Bibelns klara ord, att tron kommer av predikan, Rom 10:9-17, kan ett spädbarn naturligtvis inte ha tro, eftersom ingen kan lyssna till och förstå evangeliet vid tre månaders ålder.

Då får man lov att *till och med av det ovan återgivna citatet ur luthersk dogmatik* dra den slutsatsen att läran om spädbarnsdopet står utanför kristendomen! Antingen det, eller också måste man mot bättre vetande välja att hålla fast vid en lära, som inte har någon annan grund än det ovanbeskrivna cirkelbeviset.

För övrigt, vad det gäller frågan om hur spädbarn blir frälsta, se svaret på fråga 10!

Det är inte ens så säkert att det är vattendopet som Jesus avser, när han talar om ”vatten och Ande”. Om man ser bakåt på GT:s profetior om det kommande nya förbundet hittar man exempelvis Hes 36:25-26. Det rena vatten, som Herren här säger att han ska stänka på sitt folk, är klart och tydligt en bild för en andlig rening från orenhet och avgudar.

Går vi sedan vidare till Joh 15:3 får vi Jesu egna ord på hur detta renande går till. ”Ni är rena genom det ord jag har talat till er.” Det rena vatten som stänkts på lärjungarna är alltså Jesu ord! Det ordet är ande och liv. Det har kraft att föda oss på nytt. Ingenting annat har den kraften.

I den tolkningen av Joh 3:5 är det då genom Guds Ord och Ande som människor blir pånyttfödda, och den tolkningen stämmer mycket bättre med Nya Testamentets samfälliga vittnesbörd om att det är genom evangelium, Guds renande och levande Ord, som människor blir frälsta och födda på nytt!

5. Blir man automatiskt av med arvsynden i dopet?

Det är inte heller vad Bibeln lär.

Först av allt ska vi väl påpeka att själva begreppet ”arvsynd” inte finns i Bibeln. Det är en teologisk term, som har kommit till för att beskriva det andliga tillstånd som

människan föds i. Så vi börjar med att försöka definiera vad det tillståndet är!

Följande citat från Augsburgska bekännelsen talar om för oss exakt vad den lutherska kyrkan lär ifråga om arvsynden:

”Efter Adams fall föds alla människor, som föds på ett naturligt sätt, med synd, det vill säga utan fruktan för Gud, utan förtröstan på Gud samt med ond begärelse och denna sjukdom eller arvsynd är verkligen synd, som nedför fördömelse och bringar evig död, även nu, åt dem som icke födas på nytt genom dopet och den Helige Ande.

Luther har alltid skrivit att dopet borttager arvsyndens skuld (reatus) ehuru syndens materia d.v.s den onda begärelsen bliver kvar.

Beträffande denna syndens materia har han tillagt att den Helige Ande, som gives genom dopet, börjar döda den onda begärelsen och framskapar nya rörelser i människans hjärta.”

I Apg 22:16 sägs det att dopet tvättar bort synd.

När ett spädbarn döps finns ingen personlig synd att tvätta bort, alltså säger luthersk dopteologi att det är arvsynden som blir borttvättad. Det är ju den enda möjliga förklaringen i den situationen! På samma gång definierar man arvsynden som att varje nyfödd människa har en personlig syndaskuld inför Gud, en skuld som hon ärvt direkt från Adam. (!)

Av den definitionen drar man sedan den slutsatsen, att alla spädbarn som dör odöpta därmed också ohjälpligt hamnar i helvetet! Man undrar ju vilken gudsbild som ligger i botten på en sådan teologi...

Texten i Apg 22 refererar dock tydligt till Pauli egna, personliga synder, så den lutherska tolkningen förefaller mig vara mer styrd av behovet att få den att passa in i barndopsteologin, än av ett behov att verkligen säga det som texten säger!

Dessutom har jag en något annan definition av begreppet arvsynd, än jag har förstått att kyrkan har. Jag har också definitivt en annan uppfattning om sakramentens verkningsgrad i en situation, där mottagaren inte har en personlig, medveten tro på Jesus, än den jag har förstått att kyrkan har!

Visserligen säger man i teorin i den lutherska kyrkans doplära, att dopet inte är verksamt genom att man utför själva dophandlingen, ”ex opere operato”, dess verkan sägs vara betingad av tron. Detta är för övrigt den avgörande skillnaden mellan katolsk och luthersk doplära.

I praktiken går dock undervisningen ofta ut på att den som är barndöpt också automatiskt är delaktig i allt det som Bibeln säger att dopet gör och ger. Detta därför att man, som vi såg i svaret på fråga 4, grundlöst förutsätter och lär att det lilla barnet har tro!

Man kommer här mycket nära den katolska dopläran.

Denna säger nämligen så här:

”Tron behöver inte finnas hos den som blir döpt, eftersom det är dopet, inte tron, som åstadkommer rättfärdiggörelsen. Den tro som det lilla barnet självt saknar kan ersättas av kyrkans tro”. (Grudem, Systematic Theology)

När man i luthersk lära grundlöst förutsätter att det lilla barnet har tro, och ibland till och med låter faddrarna bekänna tro för barnets räkning, har jag svårt att se detta som något annat än en försköning av den romerska dopläran!

Den romersk-katolska kyrkan lär alltså pånyttfödelse och rättfärdiggörelse = befrielse från arvsynnen i dopet, utan att alls tala om att någon personlig tro skulle behövas. Här ligger den lutherska grundsynen, så länge den sägs klart ut, litet närmare sanningen, det ska påpekas! Här har man åtminstone insett behovet av personlig tro hos den som ska döpas, även om man inte har förmått att dra de rätta slutsatserna av det.

Inom den lutherska kyrkan har man dock i princip fört kyrkofadern Augustinus tanke om ”peccatum originale”, ”ursprungssynnen”, vidare. Han menade att varje människa ärver Adams personliga synd och därför står med skuld inför Gud från den sekund hon föds.

Vid kyrkomötet i Trident på 500-talet slog den katolska kyrkan fast sin Augustinusinspirerade lära om arvsynnen. Dels sade man att den inte kommer av något man själv har gjort, utan den är det tillstånd man föds i som ättling till Adam.

Dels sade man att kyrkan genom att döpa småbarn kunde utplåna deras arvsynd.

Luther var från början katolsk teolog, och han förde det här tankegodset vidare in i reformationen, så som framgår av det inledande citatet från de lutherska bekännelseskriterierna. Se också svaret på fråga 6.

Som jag förstår det ärver vi inte synd, det vi ärver är en oemotståndlig benägenhet att synda genom att vilja gå våra egna vägar, och göra på vårt eget sätt, i stället för att fråga efter Guds väg och göra på hans sätt.

Jesus säger att det som är fött av kött är kött. Joh 3:6

Fallna människor kan alltså bara ge upphov till nya fallna människor.

Rom 7 och 8 ger klara besked om att köttet, den genom syndafallet försvagade och förvrängda köttliga naturen, inte kan vara Gud underdånig och hålla Hans lag.

Varje människa kommer därför ofrånkomligen att börja gå sina egna vägar, och därigenom personligt synda, så fort man växt upp till en förmåga att själv välja och fatta medvetna beslut.

Detta är vad ”arvsynden” gör med oss.

Någon ”arvsyndens skuld” kan jag inte se att Bibeln talar om.

Visserligen blev Adam orsak till att hela människosläktet föll, men detta skedde genom att han efter syndafallet inte hade något annat än sitt eget fördärv och sin egen oförmåga att lyda Gud att ge i arv till sina efterkommande.

Gud håller inte barnen ansvariga för fädernas synder! Hes 18:20

Inom lutherdomen försöker man alltså lösa det icke-existerande problemet med arvsyndens skuld genom att påstå att man genom att döpa en nyfödd människa skulle kunna utplåna arvsyndsskulden i den människan, och förvandla henne till en pånyttfödd kristen!

Själva arvsynden, ”syndens materia”, sägs dock vara opåverkad av dopet. Man har alltså i praktiken med barndopet löst ett problem som inte finns, medan det verkliga problemet kvarstår.

Då kan man fråga sig varifrån hela denna märkliga tankebyggnad fått sin början?

Svaret på den frågan är ganska dystert. Den här läran är från början en kyrkopolitisk konstruktion, som under århundraden har gett både katolska och sedan också den lutherska kyrkan en fruktansvärd makt över människorna.

I den här läran ersätter man nämligen i praktiken den personliga tron på Jesus med en vantro på den förment frälsande kraften i kyrkans förvaltning av dopet. Inom katolska kyrkan har man till och med klart formulerat tesen ”Det finns ingen frälsning utanför kyrkan”.

Detta leder då till den konsekvensen, att man menar att kyrkan genom förvaltningen av dop och nattvard har makten att bestämma vem som ska till helvetet och vem som ska till himlen. Man påstår då i praktiken att de ”heliga handlingar”, som kyrkan utför, har makt att kontrollera och behärska andliga skeenden. Det är inte kristendom. Det är magi.

6. Varifrån kommer hela tanken på barndop och folkkyrka?

I svaret på föregående fråga använde jag uttrycket ”kyrkopolitisk konstruktion”. Då avsåg jag den dopteologi, som blev skraddarsydd för att passa i en situation där kristendomen nyligen hade blivit statsreligion i Romarriket, och alla följaktligen ville vara med i den kristna kyrkan, alldeles oberoende av om de trodde på Jesus eller inte. Om man inte var med i statsreligionen blev nämligen ens karriärmöjligheter spolierade, och dessutom blev det förbjudet att tillbe de gamla gudarna, när kristendomen slog sig samman med kejsaren.

I den situationen blev den gamla dopteologin, som förutsatte tro hos den som skulle döpas, aningen obekvämt för både kyrka och stat!

Huruvida man döpte småbarn före det är en ganska öppen fråga. Origenes, som levde på 200-talet e Kr, säger att man i den kristna församlingen döpte små barn på hans tid, men han säger så vitt jag vet ingenting om hur små, och inte heller något om att barn, som inte själva hade en tro på Jesus, skulle ha döpts.

Statskyrkotanken, senare också folkkyrkotanken, och det allmänna småbarnsdopet

hör alltså samman. Båda går tillbaka på 300-talet och kristendomens nya ställning som statsreligion. Tanken var att alla i landet skulle höra till samma religion, i detta fall då kristendomen. För att uppnå den målsättningen tog man bland annat till en lära som sade att odöpta småbarn hamnar i helvetet, för det finns ingen frälsning utanför kyrkan!

Sedan var det inte svårt att få folk att komma med sina småttingar till dopet. Människorna hade ju fått lära sig att det var ren vinst att bli döpt, både jordisk och himmelsk, och evig förlust att inte bli det!

Sedan förklarades barnen vara medlemmar i kyrkan genast de var döpta, och målsättningen att alla i landet skulle höra till samma religion var uppnådd!

Tyvärr var den mycket mer exakt uppnådd än vad kyrkans ledare kanske hade tänkt sig!

På den här vägen förvandlades nämligen kristendomen från att vara lärjungens gemenskap med sin Mästare och den frälstes enhet med sin Frälsare till att vara just bara en religion.

Religionens, alla religioners, kännetecken är att man har speciella ceremonier, som ska utföras av för ändamålet speciellt utbildade människor på speciella platser, som sägs vara heliga. När det religiösa systemet rullar på, och folket deltar i de påbjudna ceremonierna, antas detta av den vanlige religionsutövaren garantera att gudarna/Gud är välvilligt inställd.

All religion har alltså en grundton av magiskt tänkande.

För klarhetens skull ska jag kanske tillägga, att den ovanstående beskrivningen av hur statskyrko/folkkyrkotanken uppstod, och urskillningslöst barndöpande började praktiseras, är en mycket komprimerad och stiliserad beskrivning av ett händelseförlopp, som utspelade sig under hundratals år.

Jag sade också i det föregående att denna skraddarsydd dopteologi var ett effektivt maktinstrument i händerna på den oheliga alliansen mellan kyrka och kejsare.

Jag vill tillägga, att jag inte tror att Luther och övriga reformatorer hade någon medveten avsikt att behålla ett effektivt maktinstrument, när de övertog så mycket av

den katolska dopläran. Den var snarare något som de hade fått lära sig, höll för sant, och aldrig kom att ifrågasätta. Makten i instrumentet fanns dock kvar, och finns än. Som framgick av svaret på fråga 1 är det inte någon god makt!

Inte heller tror jag att nutida lutherska teologer på pin kiv förfäktar en doplära, som de vet har stora brister i ett bibliskt perspektiv. De flesta undervisar och döper förmodligen i god tro och med de bästa avsikter.

När man läser den undervisning om dopet som finns i Luthers stora katekes, och ställer frågan vad som ligger till grund för detta i och för sig vältaliga och till synes övertygande försvar av tanken på vattendop som något som både ”förlossar från synd, död och Djävul, försätter oss i Kristi Rike och låter oss evigt leva med Honom”, då blir man litet konfunderad

Reformatorn tycks nämligen i sin bibeltolkning självklart utgå från tre huvudtankar, nämligen dels att vattendopet frälser och pånyttföder den som blir döpt, dels att vattendopet kan ges också till småbarn, dels att dopet ger medlemskap i Kristi församling.

Ingen av de tankarna är speciellt biblisk, vilket jag har försökt förklara i svaret på denna fråga, samt i svaren på fråga 4, 11 och 13.

Men alla de här tankarna är romersk-katolska!

Luther fick nåd att frigöra sig från det katolska tänkandet ifråga om rättfärdiggörelsen genom tro, och därför kan vi nu tacka Gud för det som broder Martin fick bidra med till församlingens uppbyggelse.

Vad vi däremot inte ska göra, det är att dra den slutsatsen, att eftersom han fick en stor biblisk sanning uppenbarad för sig, är därmed automatiskt också allt annat han säger riktigt!

Ingen lärare är fullkomlig utom Kristus själv, och därför får ingen stå över prövning!

Pröva allt, och behåll det goda! 1 Tess 5:21

När man ser på reformationens tre stora grundsatser, tron allena, nåden allena och Skriften allena, förefaller det mig uppenbart att ifråga om sin doplära gjorde Luther

avsteg från principen om tron allena och Skriften allena. Det, som han hade fått lära sig under sin tid som katolsk teolog, satt tydligen så djupt att han inte helt kunde frigöra sig från det.

Det finns en märklig dubbelhet i det han säger – dels framhåller han tron på ett sådant sätt, också när han undervisar om dopet, att man skulle vänta sig att han ifråga om dopet självklart skulle säga att tron kommer först, dopet sedan, dels ger han inga bibliska motiveringar till att småbarn ska döpas, men ändå mynnar alltsammans ut i en fortsättning av tidigare katolsk praxis både ifråga om barndop och folkkyrka.

Här spelar förstås den märkliga läran om att spädbarn kan tro, och således också i tro ta emot det som dopet sägs ge, en avgörande roll.

Han undervisar förmodligen som han gör i den här frågan i god tro och med den bästa avsikt, han också, precis som hans nutida efterföljare, men inte får jag allt vad han säger att stämma med Bibeln!

7. Vad är det som händer i dopet?

Det tror jag ingen av oss fullt ut begriper, men några bibliska ledtrådar ska jag försöka ge.

Vi börjar i Gal 3:27, där vi har den heltäckande sammanfattning, som låter oss ana att här är det fråga om större saker än vi alls kan förstå! ”Alla ni som har blivit döpta till Kristus har blivit iklädda Kristus”

Först av allt ska vi konstatera att också i den här texten kommer tron före dopet. I vers 26 står det nämligen så här: ”Alla är ni Guds barn genom tron på Jesus Kristus.”

Inte heller det här sammanhanget kan alltså användas som försvar för tanken på något automatiskt Kristusiklädande för människor som blir döpta utan att vara troende.

Den här texten talar till trons människor om trons frukter! I hela textsammanhanget talas det till ”ni alla”, alltså alla de som genom tro på Jesus är Guds barn! Allt som Bibeln talar om och utlovar i dopet, det utlovas till människor som har omvänt sig och kommit till tro!

Sedan ska vi se på uttrycket ”iklädda Kristus”.

Det är ett uttryck som finns också på andra ställen, t ex i Rom 13:12-14, och här används det som en synonym till ljusets vapenrustning! I den här texten uppmanas människor, som är både troende och döpta, att ikläda sig Kristus. Är de då inte redan iklädda Honom, de är ju döpta?

Som jag förstår det talar Rom 13 om att vi också aktivt behöver tillgodogöra oss det som dopet påminner oss om att vi i Kristus är delaktiga i. Det här är ingen text som talar om dopet, den talar om det kristna livet! En utläggning av detta finns för övrigt i Ef 6: 10-18.

För att få en bild av vad det iklädande, som Gal 3:27 talar om, är för något får vi gå till Romarbrevets sjätte kapitel.

Rom 6:3-4 säger att vi i dopet blir döpta till Kristi död, och också begravna med Kristus.

Dopet är alltså en yttre bekräftelse på det andliga faktum att vi är döda med Kristus – ”en har dött för alla, alltså har alla dött”, 2 Kor 5:14 – en bekräftelse som består i att man låter det som är dött också bli begravet. Vad är det då som har dött?

Svaret på den frågan blir att det är den gamla, fallna skapelsen.

Vi tvättar alltså inte bara av oss yttre synder i dopet, det är själva syndanaturen som får sig ett dråpslag! Den här verkligheten uttrycks för övrigt på ett härligt sätt i Ef 4:22-24!

Men detta tycks ju ändå inte innebära att vår benägenhet att synda försvinner, fast vi blir döpta, så vad är det då fråga om, egentligen?

Jag förstår det här som ett utslag av den ständigt närvarande spänningen mellan det frälsningsverk som Jesus har gjort färdigt en gång för alla, och hur mycket av det som manifesteras i oss redan i detta livet.

Efter uppståndelsen kommer vi att ha allt.

Dopets begravning av syndanaturen pekar framåt mot den dag, uppståndelsens dag,

när vi är helt döda med Jesus – och helt levande – samtidigt som det pekar bakåt mot det faktum att den troende fick dö från äktenskapet med synden den dag då Jesus dog! Rom 7:1-6

Nu lever vi ännu i den tillvaro där ”köttet har begärelse mot Anden, och Anden mot köttet”, där Kristi död och uppståndelse för in det nya livet i oss, samtidigt som det gamla är ”korsfäst, men inte ännu dött”, och följaktligen ställer till en del besvär för oss.

Dopet är alltså också en yttre bekräftelse på att vi redan är gjorda levande med Kristus!

Efter uppståndelsen vid Jesu återkomst kommer också den onda påverkan från den gamla syndanaturen att vara borta!

Dopet förmedlar också kraft att börja leva det nya livet för rättfärdigheten redan i detta livet. Det sägs ju också att vi i dopet har blivit uppväckta med honom! Rom 6., Kol 2:11-12

Dopet är tydligen bland annat tänkt att ge den troende den kraft, uppståndelselevets kraft, som vi behöver för att i vårt dagliga liv kunna säga nej till oss själva och följa Jesus– ”korsfästa vårt kött”. För att den kraften ska bli verklig för oss kan vi behöva be bönen i Ef 1:17-19, både för oss själva och för varandra!

Enligt Apg 2:38 öppnar omvändelse och dop för att vi ska kunna ta emot den helige Andes gåva. Visserligen visar händelsen i Kornelius hus, Apg 10:44-48, att det är omvändelsen och tron på Jesus som är det primära i det sammanhanget, men vi ska inte fördenskull ringakta dopets funktion av dörr in till livet i Anden!

Rom 6:11 ger oss besked om att dopet är också oss givet för att styrka vår tro på de andliga verkligheter det vittnar om. ”Så ska också ni se på er själva: Ni är döda från synden och lever för Gud i Jesus Kristus!”

Här har för övrigt Luther helt rätt, när han i Stora Katekesens dopundervisning säger att vår tro behöver ha ett stöd att hålla sig till. Det är en del av orsaken till att Herren har gett oss dop och nattvard! När vår andliga syn är för svag för att se det osynliga, då behöver vi ha synliga symboler som hjälper oss.

Fel blir det när han i samma andetag också framhåller dopet som ett fotfäste och en grund att stå på! De som följer det rådet kommer lätt att börja tro på dopet i stället för på Honom vars försoningsverk dopet vittnar om, även Luther varnar för just detta! Då hamnar man just i den vantro som jag pekar på i svaret på fråga 1!

Det är Golgata som är vårt fotfäste och vår grund, inte dopet!

I Hebr 10:22 framhålls att vi får komma fram inför Gud med en kropp som är badad i rent vatten. Detta framhäver som jag förstår det den kristna läran om kroppens uppståndelse. Dopet vittnar om att också kroppen är helgad åt Herren, just med vår kropp ska vi tjäna och ära Gud, och alltså kan själva dopet ses som en överlåtelsehandling, där vi erkänner Kristi äganderätt till den kropp han har köpt med sitt blod!

Att säga att dopet ger syndernas förlåtelse är däremot ett ganska problematiskt företag.

Enligt Bibeln, 1 Joh 1, är det Jesu blod som ger syndernas förlåtelse, och det är de som vandrar i ljuset, som Han är i ljuset, som är delaktiga i den förlåtelsen. Inga andra än de, som tror på Jesus och bekänner sin synd, får således någon förlåtelse. Här gör dopet varken från eller till om det inte finns personlig tro på Jesus hos den som döps.

Det säger i och för sig nog Luther också, ”visserligen uträttar inget annat än tron något i oss”, men det förefaller ändå som om påverkan från katolskinspirerad doplära tar överhanden i hans framställning – eller kanske det är läran om spädbarnets tro som spökar.

Inte heller blir man rättfärdiggjord genom dopet. Det blir man genom tron. Rom 5:1

Då en människa är döpt, men inte har kommit till tro, har hon ännu inte kommit längre än till att vara andligt död och – kanske – begravnen.

Går man till Kol 2:12 sägs det nämligen där med all klarhet, att det är genom tron på Guds makt som det nya livet bryter fram – där ingen tro finns blir det alltså inget annat resultat än död och begravning av dopet.

Att tänka sig att prästens eller föräldrarnas tro skulle kunna förmedla det nya livet till barnet har inget stöd i Bibeln. Det är en tanke som är hämtad rakt ur katolsk dopteologi.

Man har, som framkom i svaret på fråga 4, försökt kringgå det här med tro som förutsättning för dop genom att konstruera en lära om att spädbarn nog kan tro, ”på sitt sätt”, och därför skulle det då fungera att döpa dem. Den läran faller på Rom 10:14-17, där det klart sägs ut varifrån den frälsande tron kommer.

Att tänka sig att dopritualen i sig skulle föda barnet på nytt är, som sagt, egentligen mer magi än kristendom. Magi handlar ju om att vi genom att utföra vissa ceremonier och uttala vissa besvärjelser menar oss kunna kontrollera och styra ett andligt skeende.

Om man inte är annat än andligen död och begravnen, då finns inte heller någon kraft att leva något nytt liv, och då är inte arvsynnen, köttet, syndanaturen, Gamle Adam, eller vad man vill kalla det, heller mera dött och begravet i dopet än att det fortsätter att styra och kontrollera mänskan.

Igen ser vi alltså att den personliga tron avgörande viktig för att dopet ska kunna fullt ut vara det Gud gett oss det att vara, det som hjälper oss att i tro hålla fast vid att vi verkligen genom Jesu död är döda från slaveriet under synden, och genom hans uppståndelse gjorda levande för att tjäna rättfärdigheten. Där den tron finns, där uppstår liv ur död och begravning!

Se i övrigt svaret på fråga 14!

8. Får man automatiskt den helige Ande när man blir barndöpt?

Det är svårt att hitta någon automatik i Bibeln som skulle koppla dopet i vatten till dopet i den helige Ande på ett sådant sätt att det skulle ske automatiskt och samtidigt. Visserligen säger Petrus ”Omvänd er och låt döpa er, så ska ni som gåva få den helige Ande”, men i Apostlagärningarna får en del människor Anden före de blir döpta i vatten, andra långt efter, och somliga samtidigt med vattendopet. Ska man göra teologi av sådant blir förklaringarna förstas litet krystade.

Inom luthersk teologi brukar man säga, att dessa händelser i Apostlagärningarna markerade varje steg evangeliet då tog in på nya områden, och att de därför inte är relevanta i nutid.

Det förefaller mig aningen märkligt att påstå, att Herren skulle ha fyllt Apostlagärningarna med exempel, som det inte är meningen att vi ska bry oss om längre!

Sedan har vi då det inte oväsentliga faktum, att varenda en, som blev vatten- och/eller andedöpt i Apostlagärningarna, först av allt hade omvänt sig och kommit till tro! Se svar på fråga 13.

Jag har hört prästmän med stor övertygelse säga, att när de döper barn och lägger händerna på dem, då får barnet den helige Ande. Mig har de inte övertygat.

I Bibelns berättelser ges nämligen inte någonsin den helige Ande genom handpåläggning till några andra än till dem, som själva har kommit till tro på evangeliet och omvänt sig till Jesus!

Johannes Döparen brukar ibland tas fram som bevis på att ett spädbarn nog kan vara uppfyllt av den helige Ande – han blev ju uppfylld av Anden redan i moderlivet! Det är ju sant, det blev han. Men inte kom det sig av att han blev barndöpt, för det blev han aldrig!

Döparen står som en bild på Guds suveräna handlande med en människa som Han hade utvalt för en helt unik uppgift i frälsningshistorien, inte som någon allmän förebild på vad som händer med småbarn i den lutherska dopritualen!

Att försöka koppla den här texten till barndopet känns närmast som ett uttryck för ren desperation.

Vi kan kanske övertyga oss själva om att vi har rätt att ta oss friheten att vända på Bibelns ordningsföljd vad det gäller den mänskliga hanteringen, så att vi döper först och säger att tron får komma sedan, om den kommer.

Guds ordningsföljd vänder vi dock inte på.

Har han sagt att vi ska omvända oss först, och sedan kommer den helige Andes gåva,

då står nog den ordningen fast både i himlen och på jorden!

9. Kan man säga att dopet är det nya förbundets omskärelse?

Jag har hört lutherska teologer använda den bilden som stöd för barndopet. Man hävdar att eftersom israeliterna skulle omskäras när de var en vecka gamla, så är det klart att vi ska döpa våra barn när de är små. I följd av det här talar man också om dopet som ett förbund mellan Gud och oss, eftersom omskärelsen var förbundstecknet i det gamla Israel.

Paulus använder faktiskt bilden av omskärelse när han talar om dopet i Kol 2:11-15

Det finns alltså NT-stöd för den tanken! Då ska vi se hur jämförelsen mellan dop och omskärelse stämmer, så att vi inte missförstår vad han menar!

Det går, som sagt, så lätt att läsa in sina egna förhandsuppfattningar i texten....

I det gamla Israel-gudsfolket blev man medlem genom naturlig födelse. Barn till israeliter var automatiskt också israeliter. Alltså var det självklart att de nyfödda medlemmarna i gudsfolket snarast möjligt skulle bli omskurna. Omskärelsen var ju förbundstecknet.

Man blev alltså inte israelit av att bli omskuren vid en veckas ålder, man blev omskuren vid en veckas ålder för att man var född israelit!

I det nya gudsfolket, församlingen, blir man medlem genom en andlig födelse, som sker när man kommer till tro på Jesus. Kristna föräldrar får ju inte automatiskt troende barn! Alltså är det naturliga i en kristen församling att så fort som möjligt döpa dem som blir pånyttfödda genom tro på Jesus!

Det naturliga är definitivt inte att döpa de småbarn som råkar ha kristna föräldrar, eller vad värre är, att som nu döpa alla barn som råkar ha föräldrar som vill följa traditionen och ha en stämningsfull namngivningsceremoni!

Man blir, om man följer bilden av den gammaltestamentliga omskärelsen, alltså inte kristen av att bli döpt, man blir döpt för att man har blivit en kristen!

Av den här bilden får man alltså inget stöd för barndopet, snarare tvärtom.

I fråga om tanken på ett ”dopets förbund” ska vi komma ihåg att det nya förbundet är slutet i Jesu blod, inte i dopets vatten.

Det sägs i 1 Joh 5:6-8 att det är tre som vittnar, Anden, vattnet och blodet.

Vattnet står för döden med Kristus.

Blodet står för syndernas förlåtelse och ett nytt förbund.

Anden står för det nya livet i Kristus.

10. Krävs dopet för frälsningen?

Bibeln säger klart att en kristen ska vara döpt.

När en människa omvänder sig och kommer till tro, då är det i princip bara att få det gjort så fort som möjligt! Här finns inga undanflykter. Vi ser i Nya Testamentet att man döpte människor samma dag som de kom till tro!

Ordningen var Kristusbudskap – tro – dop – undervisning & kristet liv.

Samma ordningsföljd ser vi i Matt 28. Gör dem till lärjungar – döp dem – lär dem att hålla allt som jag har befallt er.

”Den som tror och blir döpt ska bli frälst.” Mark 16:16

Betyder inte det att den, som inte är döpt, automatiskt går förlorad?

Tidigare svarade den lutherska kyrkan ja på den frågan, inte bara i bekännelsen utan också i förkunnelsen, På senare tider har dock tongångarna i förkunnelsen mjuknat, och tack och lov för det! I det fallet har det katolska arvet försvagats!

Vi ska lägga märke till att det i Markustexten i samma vers sägs att den som inte tror ska bli fördömd. I den bisatsen sägs inget om dop. Texten säger alltså ingenting om vad som ska hända den som tror och inte är döpt!

Här ansluter jag mig till Luther, som säger att Gud har bundit mänskan till sina nådemedel, men själv inte är bunden av något. Han frälser suveränt vem Han vill.

Rövaren på korset var inte döpt enligt vare sig den ena eller den andra teologin. Ändå

kom han rakt till paradiset när han dog!

Här har man ibland sagt, att rövaren dog under gamla förbundets tid, så det här exemplet på frälsning utan dop skulle då inte gälla längre.

Den förklaringen håller inte. Enligt Hebr 9:17-18 trädde det nya förbundet i kraft när Jesus dog, och han dog ju före de båda rövarena!

Att förbundet trädde i kraft när Jesus dog bevisas för övrigt också av att draperiet mellan det heliga och det allra heligaste i templet revs sönder när Jesus dog, inte först när han uppstod!

Odöpta spädbarn som dör, de kommer rakt till himlen.

Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv, 2 Kor 5:19, och därför finns något som vi brukar kalla den allmänna rättfärdiggörelsen.

Barnen behöver inte dö genom fädernas synder, så står det redan i GT, t ex Hes 18:19-20, så de har alltså ingen nedärvd personlig synd. Vi har alla dött med Kristus på korset och blivit försonade med Gud, så det är också barnen delaktiga i.

Behovet av medveten personlig omvändelse och tro, alltså att vi i vår tur låter försona oss med Gud, 2 Kor 5:20, det kommer när människan blir medveten nog att synda personligt.

En mänska som av olika orsaker lever och dör utan att någonsin ha haft den förmågan, exempelvis de som dör vid späd ålder, eller som är så svårt förståndshandikappade att de aldrig har ett klart medvetande, en sådan mänska lever och dör under den allmänna rättfärdiggörelsen. Därför säger Jesus att Guds Rike tillhör de små barnen.

Därmed har jag inte sagt att det skulle vara fel eller onödigt att döpa förståndshandikappade människor! Jag kan bara inte omfatta tanken på att det skulle vara ett absolut frälsningsvillkor att det blir gjort!

Läran om nöddop är en uppfattning som grundar sig på tanken att det är dopet som frälser, inte tron eller försoningen. Förr nöddöpte man sådana nyfödda, som man trodde skulle dö, därför att man var övertygad om att de annars skulle hamna i

helvetet. Det är en av de konsekvenser som läran om frälsning i dopet leder till...

1 Petr 3:21 säger att dopet frälser på samma sätt som Noa frälstes från syndafloden.

Lätt tror vi då att det är arken som är en bild på dopet.

Men dopet är vatten, precis som syndafloden, och det betyder, som vi redan har sett, död och begravning!

Kristus står för arken och räddningen i dopsammanhanget, dopet dränker och begraver det som genom syndafallet är utlämnat åt döden!

Kristus, vår räddningsark, räddar som bekant dem som tror på honom! Det var inga andra än Noa och hans familj som fick komma in i arken, och de gick in i den som gensvar på Guds kallelse och befallning! De gick alltså i tro!

Om inte den gamla skapelsen, den gamla människan, dödas får den nya människan inget livsrum, så därför är avrättningen och begravningen en del av frälsningen! Det är vad bilden av syndafloden säger. Man ska klä av sig innan man klär på sig...

Om den som blir döpt inte har kommit till tro på Jesus, då finns det ingen pånyttfödd mänska som kan börja växa och mogna i Herren, och då har man i princip med dopet åstadkommit det samma som syndafloden åstadkom med Noas samtid.

Dop utan tro frälser alltså inte.

11. Blir man automatiskt medlem i Kristi församling när man blir barndöpt?

Om man sätter likhetstecken mellan den lutherska kyrkan och Kristi församling är svaret naturligtvis ja, eftersom alla barn som döps också skrivs in som medlemmar i kyrkan.

Något sådant likhetstecken finns dock inte, inte på biblisk grund. Alltså är svaret nej.

Medlem i Kristi kyrka är den som är en lem i Kristi kropp.

Lem i Kristi kropp är den som genom tron har blivit ett pånyttfött Guds barn.

Om man t ex läser Efesierbrevet, församlingsbrevet framom andra, torde den saken framgå med all den tydlighet som någon kan begära.

I Nya Testamentet finns inget kryphål för att kalla människor, som inte tror på Jesus, för lemmar i Kristi kropp. Hela folkkyrkotanken är därför i verkligheten främmande för Nya testamentets undervisning om Kristi församling. Saltet mister sin sälta när majoriteten av ett samfunds medlemmar är ickekristna.

De lärjungar, lemmar i Kristi kropp, som finns i ett sådant sammanhang, måste föra en ständig försvarsstrid mot själva den kyrka, som de är inskrivna medlemmar i, om de inte själva ska bli nedsmittade av ogudaktigheten!

Folkkyrkotanken är på sitt sätt storslagen, det medges gärna. Tyvärr har jag svårt att se hur den skulle gå ihop med Nya Testamentets bild av vad den kristna församlingen är för något, och då hjälper det inte hur storslagen den är.

I Nya Testamentet är det de som har blivit Jesu lärjungar som kallas kristna, inga andra, som vi ser i Apg 11:26

Kristi församling är byggd av levande stenar, sägs det i 1 Petr 2!

I 1 Petr 1:23 sägs det hur man blir en sådan "levande sten".

Det sker när man blir född på nytt genom Guds levande Ord!

Ibland har man försökt bortförklara också detta med att hänvisa till Ef 5:25-27, där det står att Jesus helgar sin församling sedan han renat den genom vattnets bad i kraft av Ordet.

Man tolkar nämligen den texten till att betyda, att när ett barn blir döpt och Guds Ord blir läst, då gör någon automatiskt verkande kraft i dopritualen att barnet blir en renad medlem i Kristi kyrka!

Låt mig bara påpeka att den texten absolut ingenting har att säga om pånyttfödelse, eller om att bli gjord levande. Den talar om rening, helt i linje med uppmaningen till den, som har kommit till tro, att han ska låta döpa sig och avtvå sina synder, och den talar om att efter omvändelse och dop ska en helgelseprocess ta vid, helt i linje med missionsbefallningen i Matt 28, där det sägs att efter att ha blivit gjorda till lärjungar

och döpta ska människor läras att hålla det Jesus har befallt.

Går vi till 1 Kor 4:15 får vi ett klart ord till på hur det går till att bli en "levande sten".

"Det var jag som födde er till liv genom evangeliet"

Tron kommer av predikan. Den som tror har evigt liv. Den som på detta sätt har blivit gjord levande med Kristus, han är en levande lem i Kristi kropp, och det är han redan innan han har blivit döpt! Ska vi förneka den saken blir det nog många sidor vi får riva ut ur Bibeln.

12. Finns det något bra med barndopet?

Det starkaste elementet i barndopet, enligt min förståelse, är när kristna föräldrar dels bär fram sitt barn till Jesus för att han ska välsigna det, dels överlämnar barnet till Gud, litet på samma sätt som Hanna gav Samuel till Gud, för att barnet ska få dö från synden och småningom förhoppningsvis också ta till sig evangeliet, komma till tro på Jesus, och börja leva för rättfärdigheten och tjäna Herren.

Båda de tankarna är uttryck för en god, kristen omsorg om barnet! Teologin som ligger bakom kanske inte är så bra, men där den goda viljan finns blir den bedömd efter de resurser den har! 2 Kor 8:12

Man brukar också framhålla att barndopet visar hur Gud frågar efter oss och söker oss innan vi alls har frågat efter Honom – det vi brukar kalla Guds förekommande nåd, den nåd som kommer före allt som vi försöker eller gör. Det här är alldeles sant. Det är alltid Guds initiativ när en människa blir frälst, när vi kommer till honom är det för att Han först har kallat på oss.

När Jesus säger att barnen ska få komma till honom är det ett uttryck just för denna Guds uppsökande kärlek.

Den frikyrkliga barnvälsignelsen uttrycker för övrigt precis samma sak!

Sen kan jag också sträcka mig till att säga att det är möjligt att barnet i dopet verkligen blir begravet med Kristus, begravd blir man ju i allmänhet helt utan egen medverkan!

Så värst stor är den möjligheten dock inte, Skriften ger nog en klar bild av att det är med dopkandidatens samtycke som begravningen ska ske!

I alla händelser kan vi känna oss säkra på en sak, nämligen att när kristna föräldrar bär fram sina barn till Jesus, då kommer också Jesus att välsigna barnen! Inte nekar han de små sin välsignelse, även om vi bommar i våra dopläror!

Detta är goda saker, och jag har förståelse för att personligt kristna föräldrar med luthersk bakgrund kan vilja låta döpa sina små barn!

Ändå finns det inget av ovanstående, utom då den lilla möjligheten att barnet verkligen skulle bli begravt i dopet, som inte blir lika väl tillgodosett i en barnvälsignelse.

Däremot har jag ingen förståelse för kyrkans sätt att döpa barn till icketroende föräldrar. Det finns inte något som helst bibliskt stöd för att göra så. Den seden har i den lutherska kyrkan lett fram till en situation där dopet uppfattas som en namngivningsceremoni av de allra flesta, och som något slags frälsningsgaranti av alltför många.

Dopet används i sådana fall åtminstone delvis som medel att skaffa nya medlemmar till kyrkan, och i förlängningen nya skattebetalare. Det är allt skäl att fråga om man inte därigenom gör sig skyldig till rent missbruk av dopet! Var och en må pröva saken inför Herren!

Vad det gäller den här sedens ursprung, se svaret på fråga 6!

13. Det står ju i Bibeln om att hela familjer blev döpta. Är inte det ett bevis på att man döpte också småbarn i urförsamlingen?

I Apostlagärningarna berättas det på några ställen att människor döptes med hela sitt hus. Från lutherskt håll brukar man utgå ifrån att detta bevisar att också spädbarn blev döpta i den urkristna församlingen. Vi behöver alltså ta en närmare titt på dessa händelser!

Först har vi det som hände i Kornelius hus, Apg 10:44-48.

Där sägs tydligt att alla som hörde ordet fick Anden, och att det var dessa som sedan

blev döpta i vatten. Inga småbarn blev alltså döpta vid det här tillfället.

Sedan har vi tyghandlerskan Lydia i Apg 16:14-15.

I den här berättelsen sägs bara att hon och alla i hennes hushåll blev döpta.

Folkbibeln har här ett misslyckat försök till förklarande översättning, ”hon och alla i hennes familj”. Jag säger att detta är misslyckat därför att Lydia av allt att döma var ogift.

Dels drev hon en egen affärsrörelse. Dels är det hon som bjuder in apostlarna till sitt hus, och om hon hade varit gift borde det ha varit mannen som gjorde detta.

Hennes hushåll bestod antagligen av anställda eller slavar.

I Apg 16:40 sägs det också att Paulus och Silas, efter att de hade blivit släppta ur fängelset, gick hem till Lydia och talade uppmuntran och tröst till ”bröderna” innan de lämnade staden. Alltså hade också Lydias husfolk kommit till personlig tro!

Allt detta ger vid handen att det sannolikt inte fanns några så små barn, att de inte kunde höra och förstå evangeliet, bland dem som blev döpta i Lydias hus.

I Apg 16:29-34 har vi berättelsen om fångvaktaren i Filippi.

Där har vi klara besked. I vers 34 sägs det att ”hela familjen har kommit till tro på Gud”

Det fanns tydligen inga småbarn bland de döpta där heller. Alla hade varit stora nog att höra och förstå evangeliet, eftersom alla hade kommit till tro.

I Apg 18:8 möter vi synagogföreståndaren Krispus och hans hus.

De kom alla till tro på Herren, liksom många andra korintier som lyssnade till evangelium. Sedan blev de som hade kommit till tro döpta. Inga spädbarn här heller, alla kom ju till tro först!

Till slut har vi Stefanus hus som omtalas i 1 Kor 1:16.

Det sägs ingenting om dessa människors tro eller ålder på det här stället, och man

frestas att tro att här kom då äntligen det bibliska kryphålet för spädbarnsdop. Så är dock inte riktigt fallet. Stefanus husfolk omtalas nämligen på ett ställe till, i 1 Kor 16:15-16. Där står att Stefanus husfolk är Akajas förstlingsfrukt, och att de har ställt sig själva till de heligas tjänst!

Första Korintierbrevet är skrivet ca fem år efter apostelns första besök i staden.

Om nu Stefanus husfolk under den tiden har varit upptagna med att tjäna Herrens församling, då måste de ha varit minst tonåringar när de blev döpta. Och troende måste de också ha varit, eftersom de tjänar församlingen! Inte heller från den här berättelsen får vi alltså något egentligt stöd för dop av småbarn!

Ingenstans sägs det alltså klart ut vare sig att barn som var så små att de inte kunde förstå budskapet blev döpta, eller att det ens skulle vara önskvärt att göra så. För att få fram något sådant ur de bibliska berättelserna måste man mer eller mindre göra våld på texten.

Att bygga en hel barndopteologi på en så osäker grund kräver onekligen en viss våghalsighet!

Om vi lämnar spekulationerna därhän, och håller oss till det som faktiskt sägs klart ut i Skriften, är det nog så, att inga andra än de, som först hade kommit till tro på Jesus, blev döpta i Nya Testamentets församlingar.

Den baptistiska dopsynen bygger alltså på det man klart och tydligt kan läsa på raderna i Bibeln, medan läran om spädbarnsdopet bygger på sådant man försökt läsa sig till mellan raderna.

14. Finns det sidor av dopet som absolut inte kan tillgodoses genom att döpa ett spädbarn?

Jodå, det finns det. Här är det jag har sett på den sidan:

”Stå upp, låt döpa dig och avtvå dina synder”. (Apg 22:16)

Vilka synder ska en tremånaders baby avtvå sig, och hur kan en sådan ta emot och lyda uppmaningen? Här kan det ju inte vara fråga om enbart vår nedärvda benägenhet att synda, det här bibelstället refererar solklart också till Saulus´ egna,

personliga synder.

Här framställs dopet som en bekännelsehandling, där människan bekänner sig ha begått personlig synd och genom att låta döpa sig kommer till Jesus för att bli renad från den.

Man kan också undra: hur kan ett spädbarnsdop vara ”ett rent samvetes bekännelse till Gud genom Jesu Kristi uppståndelse”? (1 Petr 3:21) För att samvetet ska kunna vara rent måste ju människan först ha kommit till tro och tagit emot sina synders förlåtelse!

En bekännelse är något som förutsätter medvetande och insikt om den egna situationen!

Inget av detta är möjligt för babyn.

En annan översättning av den här texten är att man ”anropar Gud om ett gott samvete”.

Här framställs dopet som vår bekännelse till Gud om att bara Han kan ge ett rent samvete, det är bara Jesu blod som kan rena våra samveten, och också som en bön till Gud om att detta ska ske.

Omvändelse och dop hör nära samman i Skriften. ”Omvänd er och låt döpa er, så ska ni som gåva få den helige Ande” säger Petrus i sin pingstpredikan.

Emellanåt slår man på lutherskt håll den texten ifrån sig med att hänvisa till Johannesdopet, och säga att detta är en gärningslära som inte har i kristendomen att skaffa.

Då har man misslyckats både med att se skillnaden mellan dessa två dop, och med att se likheten mellan dem.

I Johannesdopet vände man sig från onda gärningar till goda.

Tanken var att ”skaffa åt Herren ett välberett folk” – ett folk som kommit till syndakännedom och ödmjukat sig inför sin Gud.

I dopet till Kristus vänder man sig primärt från allt eget till det som Jesus har gjort.

Naturligtvis finns också Johannesdopets innehåll med – ”Vi som har dött från synden, hur skulle vi kunna fortsätta att leva i den” sägs det i Romarbrevets dopundervisning – men det speciella med det kristna dopet är detta, att man får sin delaktighet med Jesus bekräftad och sitt eget gamla liv begravet.

I båda fallen är det fråga om en personlig omvändelse och bekännelse, och i båda fallen stadfästs och bekräftas denna genom att man låter döpa sig.

Den kristne kapitulerar i dopet inför sin Frälsare och erkänner att allt hans eget inget annat är värt än att dränkas och dödas. Bara det som Jesus har gjort duger inför Gud.

Någon sådan kapitulation kan det naturligtvis inte bli fråga om när en baby döps.

Sedan har vi då det faktum att i NT döpte man enbart dem som kommit till personlig tro .

Det villkoret kan naturligtvis inte uppfyllas när man döper spädbarn.

På grund av ovanstående anser jag att när kristna människor, som har blivit döpta som spädbarn, kommer till insikt om vad Skriften säger om dopet, och vill låta döpa sig, då bör de också få bli vuxendöpta eller troendedöpta, eller vad man nu vill kalla det.

Det är därför att det finns så mycket av det som Bibeln säger om dopet, som absolut inte kan tillgodoses genom barndopet, som jag i svaret på fråga 3 sade att ”omdop” inte är ett dugg farligt, förutsatt att man inte missförstår det som någon slags laggärning, som Gud kräver av oss för att vilja ha med oss att göra, och som sedan tillförsäkrar oss Guds välbehag när vi väl har utfört den! Låter man döpa sig med rätt motiv är detta tvärtom mycket nyttigt och välsignat!

Det är fråga om ett och samma dop, dopet till Kristus, där det som i en missionssituation, eller i ett samfund som praktiserar troendedop, sker på en gång, för den barndöptes del måste delas upp på två gånger, om dopet ska fullt ut få vara allt vad Skriften säger att det är.

Se svar på fråga 17

15. Talas det inte om ”ett dop” i Bibeln? Utesluter det inte ”omdopet”?

Jag vet förstås att just så kallat omdop har mött bittert motstånd från lutherska teologer, ofta med hänvisning till Ef 4:5, där det talas om "ett dop" som en av grunderna för Andens enhet. Till det vill jag säga två saker.

Först av allt tycker jag nog att man tolkar Ef 4 ganska ensidigt.

Att säga att denna text betyder att en människa bara kan bli döpt en gång i vatten i Jesu namn är bara en av de möjliga tolkningarna.

I början av Ef 4 talar Paulus om de kristnas enhet, och nämner dop som ett av "fridens band". Följer man principen om att låta skrift tolka skrift, och söker efter andra ställen där Bibeln talar om samma sak, alltså om kristen enhet, då kommer man till det stora enhetskapitlet, 1 Kor 12.

Där talas också om dop – och här läggs tonvikten vid Andens dop, inte vid vattendopet!

Varför då ensidigt låsa sig vid den tanken att texten i Ef 4, som uttryckligen också handlar om enhet bland de troende, självklart skulle tala enbart om vattendop?

Varför dessutom, med den tanken och tolkningen som grund, gå vidare till att säga att texten ifråga förbjuder dem, som visserligen blivit döpta som små, men aldrig har låtit döpa sig, att låta döpa sig som troende?

Dessutom finns också en tredje biblisk tolkningsmöjlighet av Ef 4, nämligen att Paulus här tänker på samma fenomen som han påtalar i 1 Kor 1, nämligen att människor sade sig vara döpta i dopförrättarens namn!

Då blir formuleringen "ett dop" något som avser att endast dopet i Jesu namn är ett kristet dop, några dop i något annat namn kan inte komma ifråga.

Samtidigt blir då texten en stark påminnelse om att var, och av vem, en människa än har blivit döpt i Jesu namn, så är det i grund och botten ett och samma dop det är frågan om.

Den tolkningen är verkligen enhetsbefrämjande!

Inte heller är den något hinder för att en människa skulle kunna låta döpa sig när hon kommer till tro, även om hon tidigare är barndöpt. Dopet sker ju i Jesu namn!

Sedan vill jag påminna om det som Jesus sade till sin tids skriftlärda. ”Ni gör Guds bud om intet för era stadgars skull” Mark 7:5-13

Om nu en barndöpt mänska kommer till tro på Jesus, och sedan läser Guds uppmaning i Bibeln att den, som har omvänt sig, sedan också ska låta döpa sig, och någon annan då med hänvisning till luthersk lära och bibeltolkning vill förhindra detta, är detta då inte just att göra Guds bud om intet för sina stadgars skull??

Därför är jag av den meningen att både de föräldrar som bär sina barn till dop i stället för till barnvälsignelse, och de präster som döper spädbarn, bör förhålla sig öppet till sådana barndöpta, som, när de kommer till en personlig tro, också vill låta döpa sig!

En människa ska inte genom andra människors stadgar hindras från att ge sitt frivilliga, bibliska gensvar till Guds förekommande nåd och uppsökande kärlek!

När man säger att det är farligt med ”omdop”, kanske man hellre borde ställa sig frågan om det är farligt att hindra människor från att låta döpa sig! Jesus var inte speciellt mild i tonen när han tillrättavisade dem, som gjorde Guds bud om intet för sina stadgars skull!

16. Är det någon skillnad om man blir döpt genom att någon öser vatten på huvudet, eller om man blir döpt genom nedsänkning?

Det kristna dopet i Nya Testamentet sker genom nedsänkning.

Vi har inte ett enda bibliskt exempel på att någon skulle ha blivit döpt på något annat sätt.

Det grekiska ordet ”baptizo”, som är översatt med ”döpa” i svenskan, betyder ”nedsänka”, och anger att något helt och hållet sänks ner i vatten.

Något annat ord för dop används inte i Nya Testamentet.

Att säga att det saknar betydelse om vi döper på det sättet, eller om vi ändrar det till något annat, det är nog ett ansvar som jag inte vill ta på mig!

Guds ordningar ska vi inte ändra på.

Det är klart att det går betydligt enklare och smidigare så där rent praktiskt att bara

blöta håret, men man förlorar hela den djupa symbolik som finns i nedsänkingsdopets begravning av den gamla skapelsen! Samtidigt går man också miste om det som Hebr 10:22 talar om, att få gå fram i full trosvishet med ett hjärta som är renat från ett ont samvete, och en kropp som är badad i rent vatten. Dessutom håller jag för möjligt, till och med troligt, att man också förlorar andra saker, sådana som inte syns för våra jordiska ögon. I valet mellan att göra på vårt sätt eller på Guds sätt är det alltid Guds sätt som har välsignelsen med sig!

Därmed vill jag inte säga, att den, som t ex på ett lutherskt missionsfält har kommit till tro och blivit döpt genom att ha fått vatten öst över huvudet, inte skulle vara döpt! Det är Namnet, som vi blir döpta i, och Frälsaren, som vi blir döpta till, och tron på Honom, som är det viktigaste i sammanhanget, inte vattenmängden.

Jag är bara av den meningen, att om vi kan göra på samma sätt som apostlarna gjorde, då ska vi också göra det, också ifråga om den yttre formen! När vi vill göra saker på ett annat sätt än vad som står i Skriften, är det oftast ett uttryck för vår önskan att gå på egna vägar och göra saker på vårt eget sätt. Den önskan är ingen god önskan. På grund av att människosläktet vandrade i enlighet med den önskan, måste Jesus gå till korset för att frälsa oss!

17. Du är ju själv både barn- och vuxendöpt. Förkastar du ditt barndop?

Jag skulle väl närmast säga att jag inte känner det som att jag har förkastat mitt barndop, alltså den välsignelse jag fick när jag bars fram till Jesus som liten, snarare då att jag fick det ordentligt kompletterat, när jag blev döpt som troende. Det finns ju, som framgår av svaret på fråga 14, ett flertal bibliska aspekter på dopet som inte kan tillgodoses genom att bli döpt som spädbarn!

Därför blir barndopet litet halvfärdigt ur biblisk synvinkel!

Bibeln talar naturligtvis inte om något sådant som halvfärdiga eller helfärdiga dop, detta därför att den här problematiken inte överhuvudtaget fanns då, och inte skulle finnas nu heller, om inte den kristna kyrkan hade börjat praktisera barndop utefter vägen.

När jag döptes som baby var enbart några av de aspekter på dopet med, som handlar om Guds oförtjänta nåd. Detsamma tror jag personligen att jag skulle ha fått om jag

istället hade blivit välsignad som barn. När jag lät döpa mig som personligt troende kom också de aspekter med, som handlar om vårt gensvar på hans uppsökande kärlek.

Det ena utesluter inte det andra, de här två sidorna kompletterar varandra.

Om vi vill se barndopet som ett kristet dop, och inte bara som en välsignelseakt, då blir dopet till Kristus för den barndöpte, som sedan också låter döpa sig som troende, uppdelat på två gånger.

Ser man sitt barndop mer som en välsignelseakt, vilket jag närmast är böjd att göra för egen del, då får man ett tydligt, skriftenligt tillfälle att ta emot den hand, som Jesus sträckte ut och rörde vid en med vid barndoptillfället, när man har kommit till tro och låter döpa sig.

Se också svaren på fråga 12 och 14!

Den, som blir döpt först efter att han har kommit till tro, han slipper fundera på de här frågeställningarna. Han får allt vad dopet handlar om och ger på en gång, utan frågetecken och utan diskussioner. Enligt min mening vore det nog lyckligast om vi kunde nöja oss med att bära fram våra små till Jesus för att Han ska välsigna dem, och sedan låta dopet komma på sin bibliska plats, alltså först när människan har kommit till tro.

Om jag ska säga något helt subjektivt i det här sammanhanget, så kändes det ungefär som att en pusselbit, som hade legat snett i mitt livs pussel, kom på rätt plats, när jag lät döpa mig.

18. Anser du nu att alla andra troende, som är barndöpta, också borde gå och bli vuxendöpta?

Vad jag anser är mindre viktigt. Frågan är vad Herren vill!

Jag har svårt att tro att Hans vilja för oss skulle vara att en doplära är rätt för den ene, en annan för den andre. Jag har rent otroligt svårt att tänka mig att Herren skulle vilja att någon omfattar och försvarar en doplära, som gör att miljontals människor får svårare att komma till en levande tro! Istället tror jag att Han nog leder oss alla åt samma håll, men Han har tålmod med oss medan Han gör det! Detta gäller

naturligtvis hela det kristna livet, inte enbart dopet!

Vi kristna syskon förefaller att upptäcka det kristna livets hemligheter både i olika takt och i olika ordning. Detta beror sannolikt dels på att de tankebyggnader som står emot Guds kunskap är olika höga på olika ställen i oss, dels på att vi inte alltid ens har haft tillgång till den bibliska informationen ifråga om olika sidor av troslivet. 2 Kor 10:3-6

En kanske har många hindrande människotankar om helgelsen, en annan om dopet, en tredje om den helige Andes verk. Vi kan se och börja leva i en sanning först när sikthindren på den punkten är borta.

Det finns människor, som är fyllda av Guds Ande och är helgade gudsmänniskor, som tjänar Herren och Hans församling med sina gåvor, men som ännu inte har sett vad Bibeln säger om dopet. Jag har glädjen och förmånen att känna och ha fått samarbeta med många sådana!

Det finns också sådana, som visserligen har sett klart i dopfrågan, men vilkas helgelse och kärlek lämnar mycket i övrigt att önska. De skulle i sin tur behöva både se och praktisera det som de förstnämnda har sett och tagit till sig från sin Bibel!

Det vi kan vara säkra på är att vi alla är på väg, ingen av oss är färdig, och ingen har något att berömma sig av. Har vi fått någon insikt så har den blivit oss given, och då har vi inget att skryta med! 1 Kor 4:7

I troslivets vandring är troendedopet ett steg på väg, visserligen ett viktigt sådant, men fortfarande bara ett steg i vandringen!

Jag önskar inte att någon ska gå och låta döpa sig bara för att jag har gjort det!

Inte ska man heller gå och låta döpa sig i protest mot lutherska kyrkan, eller för att få en häftig upplevelse!

Vad jag önskar, det är att var och en som funderar på den här saken ska få veta vad som står i Bibeln om dopet, och sedan kunna agera utifrån det!

Om jag kan hjälpa andra att komma ifrån de blockeringar som olika samfundsteologier kan ha gett dem, så att de kan se och ta till sig vad som faktiskt

står i Bibeln, så är jag naturligtvis glad för det, för det är Ordet som ska vara vår vägledning, inte bara exemplet från en eller annan andlig ledare!

Sedan får var och en fatta sitt beslut på basis av den information som Skriften allena ger.

Det är alltid Guds Ord som ska gälla, inte den ena eller den andra samfundsläran!

Själv var jag personligt troende i 33 år som barndöpt, och halva den tiden predikade jag evangelium på heltid. Redan när jag hade varit kristen ett tiotal år insåg jag att troendedopet har mycket starkare bibliskt stöd än barndopet, så jag har varit öppen för tanken att Herren småningom kunde leda mig vidare till att bli troendedöpt.

Ändå dröjde det av olika orsaker så här länge innan det blev av. Mest kanske detta berodde på att jag trodde, att eftersom Gud, när jag började resa och predika, gav mig en plats att verka på inom den lutherska kyrkan, så var det antagligen Hans mening att jag skulle nöja mig med att vara barndöpt, så länge jag skulle tjäna i de sammanhangen.

Jag tyckte mig också vid ett tillfälle höra ett Herrens tilltal om att jag tills vidare skulle vänta med dopet. Jag vet inte om jag hörde rätt. Sådana uppenbarelser, som säger att man ska skjuta upp något, som Skriften säger att man ska göra utan att tveka, får man pröva extra noga. Kanske jag blev lurad, eller lurade mig själv. Hur det var med den saken lär jag inte få veta förrän i himlen.

Hösten 2006 kom så genom Apg 22:16 det Herrens direkta tilltal, som fick mig att inse att nu var det dags att verkligen lyda Ordet utan att tveka! Jag steg ner i dopgraven och lät döpa mig i slutet av januari 2007.

Under min tid som barndöpt predikant har jag vid några tillfällen försökt mig på att tala om dopet i enlighet med kyrkans lära, men varje gång har det efteråt känts som att jag har behövt be Gud om förlåtelse för att jag stått och sagt något som inte stämmer med hans Ord.

Under senare tid har jag sagt rent ut åt dem som har frågat, att den baptistiska dopsynen har mycket starkare stöd i Bibeln än den lutherska.

Det har känts ganska konstigt att se sig tvungen att säga som det är, samtidigt som

man själv inte har levt efter det! Den förödande förvirring, som jag talar om i svaret på fråga 1, har nog känts i mitt eget huvud också!

Jag har alltså full förståelse för att det inte alltid är någon lätt sak att frigöra sig från alla de tankar, föreställningar, och ibland också rena undanflykter, som staplar upp sig i en människas sinne för att hindra henne från att se och gå den väg som Guds Ord stakar ut!

Inte vill ju vare sig vår gamla människa, världen eller Djävulen att vi ska gå in på den väg som Gud har gett oss för att försvaga deras grepp om oss och styrka oss i tron på Jesus!

Jag vill också i det här sammanhanget ännu en gång säga, att jag är fullt och helt övertygad om att det är av tro på Jesus som en människa blir frälst, inte av att vara döpt på det ena eller det andra sättet, och att det i första hand är genom tro på Jesus som vi följer Honom och är hans lärjungar här i världen, inte genom vattendopet.

Visserligen är jag av den meningen att den, som tror på Jesus, är barndöpt, men aldrig har låtit döpa sig, därigenom går miste om något, som är väsentligt och värdefullt, men han går i varje fall inte miste om sin frälsning! Inte heller är han utestängd från den helige Andes gåva, eller från att tjäna Gud i församlingen! Gud är betydligt mer nådig mot oss än vi många gånger är mot varandra.

Dopet är nu bara en sak som ärliga kristna ser olika på, det kommer vi inte ifrån, och därför är det bäst om vi kan respektera varandras övertygelse, även om vi inte håller med om innehållet.

Så länge vi är överens om Jesu person och frälsningsverk, så länge vi tillsammans kan instämma i den apostoliska trosbekännelsen, så länge har vi också den grund vi behöver för att vara ett i Kristus. Vad det gäller övriga saker får vi fördra varandra i kärlek och be Gud att han leder oss fram mot också en större läromässig enhet.

Det stämmer för övrigt till viss eftertanke när man läser vad Paulus säger i 1 Kor 1:17, i en situation där de troende hade börjat diskutera dopet. ”Gud har inte sänt mig för att döpa, utan för att predika evangelium!” Visst döpte han människor när de hade kommit till tro, men det viktiga var att de fick höra evangeliet och komma till tro!

Den viktighetsordningen behöver också vi ta till oss!

Vi är inte heller sända att döpa i första hand och predika evangelium i andra.

Korset är större än dopet!

Jag vill än en gång understryka att jag skriver det här dels som svar på alla de frågor jag har fått om dopet, dels för att jag har sett hur en felaktig dopförkunnelse kan hindra människor från att komma till korset. Jag skriver inte för att jag helt plötsligt har börjat tycka att det är viktigare att predika dop än att predika Kristus!

Jag har inte för avsikt att börja predika vuxendop.

När jag stiger upp för att tala i församlingen vill jag tala om Jesus!

I och med att jag har skrivit det här och lagt ut det på min hemsida, har jag sagt vad jag har att säga i den här frågan. Den som är intresserad kan ladda ner det och läsa.

Mer tid och utrymme än så tänker jag inte ge den här frågan.

Några dopdebatter tänker jag inte ge mig in i.

Kristus, och honom som korsfäst, det är vad jag vill predika om!

Oberoende av om vi omfattar den ena eller den andra dopläran får vi alltid se upp så att den inte blir så stor och viktig för oss att den börjar skymma korset!

19. Vad säger Bibeln om ”dopets förbund”?

Uttrycket som sådant finns inte i Bibeln.

Det här är ett uttryck och en tanke som finns inom luthersk doplära. Där brukar man tala om ”dopets nåd” och om ”dopets förbund”.

Tanken är att den som blir döpt därmed kommer in i ett förbund med Gud, men jag har aldrig fått någon riktig förklaring på huruvida man härmed avser ett särskilt dopförbund, eller om man avser det nya förbundet i Jesu blod.

Jag utgår i mitt svar från att det är det nya förbundet som avses, jag vill inte tro att man skulle ha uppfunnit ett förbund som inte överhuvudtaget omtalas i Bibeln.

I så fall blir det här bara ett annat sätt att säga att den som blir döpt automatiskt blir medlem i Kristi församling, i detta fall genom att framhålla Bibelns förbundstanke.

Förbundet är stark i Skriften, både vad det gäller det gamla förbundet och det nya!

Frågan är i vilken utsträckning den tanken kan tillämpas på det kristna dopet.

I GT bestod förbundsfolket, de som skulle omskäras, av alla som var födda israeliter, plus hela deras hushåll. Abraham lät omskära alla sina tjänare, både de som var födda i hans hus och de som var köpta för pengar, när han uppfyllde Guds förbundsbefallning!

Man omskar alltså alla, oberoende av deras tro eller brist på tro på Israels Gud.

Så hade ju Gud befallt dem att göra! Som vi såg i svaret på fråga 9 är det dock inte så självklart att man kan flytta över gammaltestamentliga tänkesätt till det nya förbundet.

Ibland har man från lutherskt håll hänvisat till det judiska proselytdopet. Det sägs, jag har inte lyckats verifiera uppgiften, att när en hedning ville övergå till judendomen blev han intagen i det gammaltestamentliga förbundet genom att bli både omskuren och döpt, och då blev både han och hela hans familj, också småbarn, döpta.

Med detta som utgångspunkt hävdar man sedan att apostlarna förmodligen fortsatte att göra som de var vana att det fungerade inom judendomen, och alltså skulle ha döpt hela familjen när någon husfader kom till tro.

Det här är bara ett löst antagande.

Det finns inga exempel på detta i Skriften, och med tanke på apostlarnas allmänna inställning till införandet av judiska seder i den kristna församlingen finner jag det tämligen långsökt att de skulle ha fortsatt med proselytdopets seder bara av judisk slentrian!

Det nya förbundet talar aldrig om Kristi församling som ett förbundsfolk, som består av de troende, plus deras barn, och deras tjänstefolk och anställda, oberoende av om

dessa tror eller inte. Nya Testamentets församling, det nya förbundsfolket, består av dem som har en frälsande tro, och genom den har blivit andligen inlemmade i Kristi kropp.

Som jag ser det har man blandat ihop gamla och nya förbundet, och vilka som är medlemmar i förbundsfolket i respektive fall, sedan lagt till läran om automatisk pånyttfödelse i dopet, vilken ju säger att man blir medlem i det nya förbundsfolket genom barndopet, och som resultat av detta har man då fått tanken om ”dopförbund”.

Detta är för övrigt en av de tankar och uttryck som får människor att tro på sitt dop i stället för att tro på Jesu försoningsverk, och det gör följaktligen mer skada än nytta.

20. Måste kristna människor stå splittrade över dopfrågan?

Nej, det måste vi inte. Själv har jag under många år samarbetat med och haft god gemenskap med både lutheraner, pingstvännen, baptister och missionsförbundare.

Vi behöver bara vara medvetna om och underordna oss några grundläggande sanningar, sedan kan vi leva och arbeta tillsammans trots olika dopuppfattningar!

Den första av dessa är att Jesus bara har en församling.

Den består av alla människor som tror på honom för sin frälsning, oberoende av vad som står på skyltarna som vi har spikat upp ovanför bönhusdörrarna. Varje annan människa som tror på Jesus är min bror och min syster, vi är ju barn till samme Fader! Våra olika samfund kan närmast betecknas som byggnadsställningar, från vilka vi i bästa fall är med och bygger upp Kristi kropp. De är inte identiska med Kroppen!

Det andra är att Jesus har befallt oss att älska varandra.

Den befallningen är absolut. ”Som jag har älskat er, så ska också ni älska varandra!”

Vill vi inte ha med varandra att göra på grund av sådana meningsskiljaktigheter i teologin, som inte handlar om Guds person och verk, då bryter vi mot den befallningen. Att bryta mot Guds befallningar är lika med synd. Syndar vi, då har vi något att omvända oss från!

Den tredje är att vi aldrig kommer att kunna ha enhet på basis av doktriner.

Allas vår kunskap är ett styckverk. Ingen av oss sitter inne med hela sanningen. Om vi ändå tror oss göra det, kommer vi ofrånkomligen att hamna i konflikt med varandra.

Få saker tar livet av den kristna ödmjukheten så effektivt som övertygelsen om att ha helt rätt!

Kyrkohistorien visar, att ju starkare betoning en kristen riktning har lagt på de läromässiga detaljerna, desto oftare har den splittrats i nya fraktioner.

Vår enhet är en enhet i Kristus, inte i läran!

Jesus bad för oss att vi alla skulle vara ett.

Han har fått bönesvar, då när Fadern lät oss alla dö med Honom och uppstå med Honom.

I honom är vi ett, även om vi till det yttre, i oss själva, inte precis ser ut att vara det!

Om vi tar avstånd från varandra, förkastar varandra, eller föraktar varandra, då är vi inte i Honom. Då är vi i oss själva – ”i köttet”, som det heter i Bibeln. 1 Kor 3:1-4

Vi behöver se och underordna oss det som Jesus har gjort med oss, när han ympade in oss som grenar i sig själv, det sanna vinträdet. Joh 15:1-17

Gör vi det, då har vi grunden för enhet.

Då kan vi ta emot varandra som Han tar emot oss – av nåd!

Den fjärde är att dopet inte är någon av de mest avgörande viktiga sakerna i den kristna läran.

Den apostoliska trosbekännelsen koncentrerar sig på Gud, Fader, Son och helige Ande, på deras person och deras verk. Det är grundläggande viktiga saker, och om de sakerna behöver vi vara överens, om vår gemenskap ska vara en kristen gemenskap.

I andra lärofrågor kan vi ha en inställning av att låta var och en följa det ljus han får när han studerar Skriften, vi kan lära oss av varandra, samtala, och förhoppningsvis

också småningom komma fram till en större enighet också i dessa.

Därmed inte sagt att dopet är oviktigt! Ingenting som Herren har gett befallning om är någonsin oviktigt. Vi har redan sett hur en obiblisk doplära kan bli till ett frälsningshinder för människor, och vända upp och ner på församlingens hela arbetsordning! Vad jag vill säga är att dopet inte behöver vara orsak till stridigheter och avståndstagande kristna emellan!

Att ta avstånd från en teologi, som man uppfattar som felaktig, behöver inte innebära att man tar avstånd från människorna som omfattar den!

Vi kan stå tillsammans genom att visa varandra respekt och kärlek, och genom att be för varandra, även om vi har olika syn på dopet. Det är budskapet om Kristus, och honom som korsfäst, som är enhetens grund, inte budskapet om dopet i vatten!

21. Vad är de praktiska konsekvenserna av ditt sätt att se på dopet?

Jag uppfattar inte den syn på dopet som jag här har försökt beskriva som någon ”min syn” på dopet. Det här är ingen privatuppfattning som jag har hittat på. Det här är den förståelse av dopet som jag delar med typ femhundra miljoner andra kristna i världen i dag, och jag omfattar den därför att det är den förståelse som visar mest respekt för det enkla, klara gudsordet.

Kommer någon spädbarnsdöpt människa till mig och vill låta döpa sig som troende, då frågar jag först hur hon har kommit fram till detta beslut.

Är det på grund av påtryckningar från andra, eller för att hon uppfattar dopet som en laggärning, som Gud kräver av henne för att tycka om henne och frälsa henne, då förklarar jag saken närmare för henne, och ser vad hon då kommer fram till.

Säger hon då att hon nog har kommit fram till att hon tillsvidare är nöjd som det är, då behöver hon inte vänta några övertalningsförsök från min sida.

Om däremot motivet är rätt, och människan bara glatt och villigt vill gå den väg hon har sett i Bibeln, då säger jag halleluja och döper henne!

Undantag är då om personen är minderårig. Då vill jag först inhämta föräldrarnas syn på saken. Om dessa inte är troende, och upplever sig överkörda av kristenhetens

företrädare, kan detta innebära ett hinder för dem när de sedan själva en dag ska ta ställning till Jesus.

Jag vill också veta om dopkandidaten har någon församlingssamfund.

I Apostlagärningarna blir de döpta också medlemmar i församlingen. Så ska det fortfarande vara. Vi döps till Kristus, inte till någon enskild församling, men den som är döpt bör också vara medlem i en kristen församling.

Är någon, efter att ha tagit del av vad Bibeln har att säga i saken, fortfarande nöjd med sitt barndop, och på bas av det håller före att han är död med Kristus och fri att leva för rättfärdigheten, då respekterar jag hans beslut, även om jag själv inte omfattar hans synsätt.

Jag ser honom som min broder och medtjänare, och jag hoppas att han kan se mig på samma sätt!

Om någon skulle vilja bli döpt, men inte vågar på grund av omgivning eller bakgrund, eller osäkerhet om detta nu verkligen är rätt, då vill jag ge den människan den tid hon behöver för att mogna i sitt beslut, och också vad hjälp jag kan ge för att hjälpa henne att komma över de hinder som rädslan reser upp i hennes väg.

Märker jag att någon tror på sitt dop på ett felaktigt sätt försöker jag förklara saken närmare – vilket inte alltid brukar lyckas så särskilt bra. Folk är ofta mycket ovilliga att överge sin falska trygghet! Det är först när man fått syn på den verkliga tryggheten som man är beredd att överge surrogatet!

Ser jag att kristna människor börjar förakta och förkasta varandra på grund av olika sätt att se på dopet, då blir jag arg. Man blir inte mer Guds barn av att bli troendedöpt, än man var som troende och barndöpt! Man kanske får syn på mer av vad det innebär att vara ett Guds barn, att vara död och uppväckt med Kristus, man får del i den välsignelse det alltid har med sig att lyda Gud, de aspekter på dopet som inte kunde uppfyllas i barndopet kommer på sin plats, när en människa blir troendedöpt, men den barndöpte som tror på Jesus är precis lika mycket värd och lika mycket älskad av Gud, som den som har blivit döpt som troende!

Om någon i och för sig har insett att det rätta vore att gå och låta döpa sig, men ändå

inte vill göra det på grund av att han inte vill stöta sig med någon, eller för att han inte vill mista sitt goda anseende, eller för att han är för stolt för att på det sättet offentligt ödmjuka sig inför sin Herre – alltså inte drar sig för dopet på grund av osäkerhet och rädsla, utan för att man helt enkelt vill välja den lättaste och bekvämaste vägen – då känner jag mig nog föranledd att säga några förmaningens ord åt en sådan människa. *”Om någon vet vad som vore det rätta att göra, och ändå inte gör det, då blir detta för honom till synd!” Jak 4:17*

Till slut...

Jag vill sluta där jag började, med att säga att detta är en fråga som inte bara berör oss troende.

Vad vi har för dopsyn, vad vi lär ut ifråga om dopet, och hur vi bemöter varandra när vi ser olika i dopfrågan, det har konsekvenser också för vår ickekristna, barndöpta omgivning!

Jag hoppas verkligen att jag har lyckats vara tydlig på den punkten!

Vi behöver bevara vår enhet, också när vi har olika uppfattningar, för om vi inte gör det, då förstör vi möjligheterna för dem som står utanför att komma till tro på Jesus!

”Om ni har kärlek inbördes, då ska alla därav förstå att ni är mina lärjungar” Joh 13:35

”Jag ber att de alla ska vara ett, för att världen ska tro att du har sänt mig” Joh 17:21

Enhetens pris får dock inte vara att vi sopar sanningen under mattan, för då kommer den falska trygghet, som barndopläran invaggar människor i, att ostört få fortsätta att hindra människor från att se sitt behov av frälsning! Se fråga 1...

”Inte mot sanningen, utan endast för sanningen förmår vi något” 2 Kor 13:8

Enhetens förutsättning är ödmjukhet och inbördes kärlek, den kärlek som ser den andre som barn till samme Fader, inte som en meningsmotståndare som ska bekämpas med alla medel, och den ödmjukhet som medger att inte heller jag har all kunskap och vet alla hemligheter.

I den här framställningen har jag försökt identifiera och göra mig av med sådant, som jag har uppfattat som människotankar, som har smugit sig in i våra sätt att se på dopet. Förmodligen har jag på vägen uppfunnit en del egna människotankar istället.

Precis som alla andra utläggningar i ämnet har också den här sina brister. Det är oundvikligt i en situation där det finns många åsikter och ingen sitter inne med hela sanningen.

Vartefter jag förstår mer får jag komplettera det jag nu har skrivit.

Jag har inte skrivit allt det här för att reta eller såra någon!

Min avsikt har varit att försöka ge bibliska svar åt dem som har frågor kring just dopet.

Ändå kommer säkert många som läser det att bli sårade och upprörda.

Den här frågan är så otroligt känslig.

Trots allt tror jag att vägen till en större förståelse och gemenskap oss kristna emellan går genom öppenhet och ärlighet. Saker som vi sopar under mattan kommer förr eller senare utkrypande igen. Har vi då byggt gemenskap på något annat än ärlighetens och sanningens grund kommer vårt bygge att falla, och den sista splittringen blir värre än den första.

Jag har fått in en del invändningar, kommentarer och tilläggsfrågor efter att jag först lade ut den här artikeln. Jag har gjort ett urval av dessa och besvarat dem under artikeln [Kommentarer till dopfrågorna](#)

Till sist vill jag säga, att om vi kristna till att börja med skulle kunna enas om att ge varandra frihet att läsa Bibeln, be Gud om vishet, och sedan följa var och en sitt samvete och sin tro i dopfrågan, då skulle redan mycket vara vunnet för enheten i Kristi kropp. Då skulle också mycket vara vunnet för vårt uppdrag att göra alla folk till lärjungar!